

SEVGİ

DÜNYASI

MAYIS 2010 Sayı: 497 Fiyat: 5 TL

Hoş Bir Sada
Yükseldi Gönüllerden

Tekrar Dirileceksiniz

Tanrı'dan Uzak Yaşantımız, Bunalan Dünyamız

SEDA BAĞCAN

ve Cennetten Gelen Müziğin Parlayan Güneşi

İÇİNDEKİLER

- Tekrar Dirileceksiniz 2
Dr. Refet Kayserilioğlu
- Tanrı'dan Uzak Yaşantımız,
Bunalan Dünyamız 6
Ahmet Kayserilioğlu
- Çizgi'de Sergilenen
İnsan Manzaraları 12
Güngör Özyiğit
- Seda Bağcan ve Cennetten Gelen
Müziğin Parlayan Güneşi 19
Söyleşi: Nihal Gürsoy
- Bilim Yeni Yollarda - II 23
(Maddeyi Varetmek ve Şekillendirmek)
Zuhal Voigt
- Eğitimin Yozlaştırılması 30
(Cumhuriyetin İlk Yıllarında Eğitim-XIII)
Yalçın Kaya
- Neyi Hatırlamaya İhtiyacımız Var? 35
(Eski Günışığının Son Saatleri)
Thom Hartman/Arın İnan
- Hoş Bir Sada Yükseldi 40
Nadide Kılıç
- Gümüşlükte Bir Konser - I 44
Özer Baysaling

Sevgili Dostlar

*Bizler hiçbir zaman (belki 50 yıl önceki birkaç sene hariç) “dergimiz şu kadar sattı, bu kadar kâr etti” diye konuşmadık, konuşamadık. Biz her zaman “Sevgi Dünyası daha çok okuyucuya nasıl ulaşabilir, okuyanlar nasıl severek ve devamlı okuyabilirler diye kendimize sorduk. Bizi motive eden, hep ileriye sevk eden gücü kendimize ve iyi olanı yapma, verme kararımıza olan inancımızdan aldık. Sayımızın azlığı bu nedenle bizlerin kararlarını hiç etkilemedi. Bizi Sevgisinden Vareden’e inananlar, O’nun önünde yüzünü yere sürüp secde etmeyi bilenler, azlıklarından değil, bilineni, bildiklerini düpedüz, katkısız söyleyemekten, verememekten korkarlar. Önemli olan gönüller, sizlerin gönülleri ise eğer, temiz, soylu ve sabrı bilen gönüllere girmenin yolu yalansız olmaktan, sevgiden, saygıdan geçer. Öyle gönüller doğrunun ve gerçeğin etrafında toplanıp bir olabilirler. **“Bir olan her şeyi yapar, bir olan yıkılmaz... Bir olan O’nun birliğinden alacağından öylesine güçlü olur ki, bileği bükülmez.”** O zaman kazanmak ve çoğalmak mümkün olabilir ve o zaman varoluşumuzun ilk zamanlarındaki olduğu gibi nurlu, bereketli, cennet gibi günlere dönüveririz.*

Dergimizin internet sayfası yenileniyor ve çok kısa bir süre sonra internette eskisinden daha kolay ve güzel bir şekilde buluşabileceğiz. Ancak abonelik sistemimiz yine aynen devam edecektir; son iki sene içindeki dergilerimizi ancak abone olanlar okuyabileceklerdir. Dergimizi kağıt ortamında, kâğıt ve cilt halinde de tutabilmemiz, muhafaza edebilmemiz için bunun gerekli olduğunu düşünüyoruz.

“Yayıncılıkta 50 Yıl” ımız başta müzisyen dostlarımız olmak üzere birçok temiz gönüllü insanların katkılarıyla bir müzik şöleni ile de kutladık. Keşke fotoğraflardaki enerji küreleri olan “orb” ları net bir şekilde iletebilseydik sizlere. Bir özet hazırladık, CD olarak ekte sunuyoruz, belki birlikte çarpar gönüllerimiz diye...

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

*Hiç yoktan sizi yaratmış olan
Allah için sizi tekrar diriltmek,
kabirden çıkarmak mümkün
değil mi?*

*Burada kabirden çıkacak olan
çürümüş beden olmayacaktır
elbette.*

*Çünkü dünyadaki tabiat kanun-
larına, yani ilâhi kanunların
dünyaya ait olanlarına
aykırıdır.*

*Ama o ruha tekrar bir taze
beden vermek, tekrar başka bir
ailenin çocuğu olarak dünyaya
getirmek tabiat kanunlarına hiç
aykırı değildir.*

*O halde kabirden çıkmak,
söylediğimiz gibi tekrar
dünyaya gelmek anlamınadır.*

Dr. Refet Kayserilioğlu

Tekrar Dirileceksiniz

Erdem - Sizin anlatmanıza bakıyorum, gerçekten Kuran'ın birçok yerinde tekrar dirilmekten, tekrar dünyaya gelmekten bahsedilmiş. Hem de açık açık söylenmiş diyorum. Sonra bir de bugüne kadar yapılan tefsirlere bakıyorum, hiç tekrar dünyaya gelmekten bahis yok. Onlar sizin dünyada dirilmek anlamına gelir dediğiniz şeyleri hep öbür dünyada dirilmek manâsına alıyorlar. Ve diyorlar ki, dirilmek lâfının arkasında ben sizi mahşerde toplayacağım diyor. Öyleyse bu dirilmek ahirete mahsustur. Elhasıl kafam karışıyor. Hangisini doğru kabul edeceğimi bilemiyorum.

Özden - Size hak veriyorum. İslâm uleması "Tenasüh batıldır" demişler, bu batıl olan şeyden kaçınmak için de dirilmek lâfını tekrar dünyaya gelmek anlamına almayı hep ahirette uyanmak manâsına kabul etmişlerdir. Tenasüh,

reenkarnasyondan başka bir şeydir. Bizce de doğru değildir. Tenasüh'te ceza esası var. Hayatında kötülük yapan bir kişi, dünyaya yaptığı kötülüğe uyan bir hayvan şeklinde gelir. Halbuki insanlık seviyesine yükselen tekrar hayvan olmaz.

İşte İslâm uleması bunu bilmedikleri için tenasüh'e düşmanlıklarıyla bütün ayetleri ona uyan bir tefsirden uzaklaştırmaya dikkat etmişlerdir.

Dirilmek lâfının arkasından gelen Kuran'daki mahşer lâfına gelince bu doğrudur. İşte size bugün ilk vereceğim misal Meryem Suresi'nin 66. ve 67. ayetlerinden sonra gelen 68. ayet de böyledir.

Meryem Suresi'nin 66. ve 67. ayetleri: "İnsan der ki: "Ben öleceğim de sonra dirilip kabirden mi çıkarılacağım?" (67) İnsan kendisi önceden hiçbir şey değilken, onu yaratmış olduğumuzu düşünmez mi?" Bu ayetlerde

açıkça deniliyor ki: Hiç yoktan sizi yaratmış olan Allah için sizi tekrar diriltmek, kabirden çıkarmak mümkün değil mi? Burada kabirden çıkacak olan çürümüş beden olmayacaktır elbette. Çünkü dünyadaki tabiat kanunlarına, yani ilâhi kanunların dünyaya ait olanlarına aykırıdır. Ama o ruha tekrar bir taze beden vermek, tekrar başka bir ailenin çocuğu olarak dünyaya getirmek tabiat kanunlarına hiç aykırı değildir. O halde kabirden çıkmak, söylediğimiz gibi tekrar dünyaya gelmek anlamındadır.

Erdem - Peki bunlardan sonra gelen 68. ayet ne diyor?

Özden - 68. ayet de diyor ki: "Rabbine and olsun ki, biz onları da, uydukları şeytanları da elbette mahşerde toplayacağız. Sonra onları cehennem yanında diz çöktürerek hazır tutacağız." İlk nazarda önceki ayetlerden sonra bu ayet gelince Ahirette dirilince şeytana uyanlar cehenneme gidecek-

lerdir gibi bir manâ çıkarmak mümkündür. Ama Kuran biraz tetkik edilince görülür, ki bir süre içinde birçok mevzua birden temas edilmektedir. Bazen bir mevzudan diğerine ani atlayışlar olmaktadır. Burada da söylenmek istenen şudur: İnsanlar dünyaya gelip gitmeler esnasında ıslâh olmamışlarsa hep kötü yolda gitmişlerse sonunda onları bekleyen akıbet cehennemdir. Burada tekrar dünyaya gelmelerle ıslâh olmayanların akıbetinden bahsedilmektedir.

Erdem - Başka daha tatminkâr ayetler hangileridir?

Özden - Tâ-Hâ suresi 55. ayet şöyle diyor: "Sizi yerden (toprak) yarattık. Gene oraya iade edeceğiz ve sizi bir kere daha oradan çıkaracağız." Burada da bedenden bahsedildiği apaçıktır. Toprakta yaratılan, yani dünya maddesinden yaratılan bedendir, toprağa dönen yine bedendir. Oradan bir kere daha çıkacak

olan gene beden olacaktır. Toprakta ruh çıkmayacağına ve beden de spatyoma (ahirete) gitmeyeceğine göre, doğrudan tekrar dünyaya gelmekten bahsedildiği aşikârdır.

Hele Mü'minin Suresi'nin 99. ve 100. ayetlerine bakınız: "Onlardan birine ölüm gelince: "Rabbim beni geri gönder dünyaya. Belki iyi işler yaparım ve yapmadan bıraktığımı tamamlarım" der. Hayır! Onun söylediği sadece kendi lâfidir. Tekrar diriltilecekleri güne kadar onların arkalarında, geriye dönmekten alıkoyan bir engel vardır." Bu ayetlerde açıkça tekrar dünyaya geri gönderilmekten bahsediliyor. Ve deniyor ki: Geri gitmek sadece "Yarabbi beni dünyaya geri gönder!.." demekle olmaz. Tekrar dirilmek için buna lââyık olmak lâzımdır. Yani ilâhi idareci varlıklarca (büyük meleklerce) onun tekrar dünyaya gitmesi münasip görül-

mesi, "bu şahıs geri giderse kendisini düzeltebilir" denmesi lâzımdır. Yani tekrar dünyaya gelmek, kolay olmadığı gibi nizamsız da değildir. Bu ayetler bunu da açıkça söylüyor.

Erdem - Her isteyen dünyaya tekrar gelebilir mi ve herkes tekrar dünyaya gelemez mi?

Özden - Bunu kısmen daha önce de söylemiştim. Dünyaya ilk geliş de, ikinci veya daha sonraki gelişler de kişinin ıslâh olması, hatalarından kurtulması, yani tekâmül etmesi içindir. Şayet şahsın spatyomda çektiği vicdan azapları onun kendisini düzeltme yoluna sokacak bir seviyeye ulaşmamışsa veya onun için elverişli şartlar tamam değilse dünyaya gelemeyecektir. Sadece istemek kâfi değildir, bir de buna lââyık olmak gerektir. Yani hazır dünyaya gelmişken bu hayatı en iyi bir şekilde değerlendirmek çok akıllıca bir hareket olur.

Erdem - Bu çok mühim bir husus. Şimdi

vereceğiniz başka misalleri dinliyorum.

Özden - Furkan

Suresinin 3. ayeti şöyle diyor: "Kâfirler O'nu bırakıp da hiçbir şey yaratamayan, bilâkis kendileri yaratılmış bulunan kendilerine ne zarar, ne de fayda verebilen, öldürmeye, diriltmeye, ölüleri diriltip kabirden çıkarmaya güçleri yetmeyen tanrılar edindiler." Yaratmak, öldürmek, diriltmek ve ölüleri diriltip kabirden çıkarmak ancak Allah'a mahsustur. Bu cümlelerden de anlaşıldığı gibi dirilmek, kabirden çıkmak bedene ait şeylerdir. "Beden kabirden çıkıyor"dan maksat da dünya maddesinden yapılmış bir bedenle ruhumuzun tekrar dünyaya gelmesidir. Bu ayet Taha suresinin 55. ayetindeki manâyı takviye ediyor.

Lokman suresinin 28. ayetinde yaratmanın, öldürmenin ve tekrar diriltmenin Allah için zor bir şey olmadığını ifade ve hattâ ihtar ediliyor: "Ey insanlar!

Sizin yaratılmanız ve tekrar diriltmeniz, tek bir kişinin yaratılması ve tekrar diriltmesi gibidir. Şüphe yok ki Allah işitendir, görendir." Acaba bu ayet neden yaratılmaktan bahsettikten sonra tekrar diriltilmekten bahsediyor. Çünkü bunlar arasında fark var, onu belirtmek istiyor. Yaratılmak lâfi hem ruhun ilk yaratılışı, hem de dünyaya ilk geliş anlamında kullanılıyor. Halbuki diriltmek, tekrar dirilmek sözleri ise dünyaya tekrar gelmeyi ifade ediyor. Vâkıa suresinin 60-61 ve 62. ayetleri daha kat'i bir lisanla tekrar dünyaya gelmeyi vaatmektedir: "Aranızda ölümü takdir ettik." Tefsirlerde ölümün şeklini, zamanını, yerini ve ecellerin miktarını biz tayin ederiz, manâsı veriliyor. O halde eceller bir tane değildir. (1) "Sizin gibi bir topluluk yaratıp yerinize geçirmek istersek ve sizi bilemeyeceğiniz bir şekilde döndürmeyi dilersek önümüze kimse geç-

mez. (62) And olsun ki birinci (ilk) yaratılışınızı bildiniz, fakat yine de (tekrar yaratılacağınızı) düşünmez misiniz?

Burada çok kat'i bir lisanla diyor ki: "İstersek, sizi değiştirip başka bir şekle sokabiliriz ve başka bir topluluk yaratıp yerinize geçirebiliriz. Bundan maksat teker teker hepimizi, tekrar başka ve değişik bedenlerle dünyaya getirebileceğimiz gibi, bir topluluğu olduğu gibi öldürüp başka bedenler içinde ama yine bir arada tekrar dünyaya getirebiliriz. Buna inanmıyor musunuz? Peki birinci defa yaratılışınızı biliyor ve inanıyorsunuz da tekrar tekrar yaratılabileceğinizi nasıl bilmez, buna inanmazsınız?"

Görülüyor ki Kuran'da tekrar dünyaya gelme birçok yerde apaşıkâr, hiç reddedilemeyecek bir şekilde söylenmiştir. Dikkatli bir tetkik bunu önümüze açıkça sermektedir.

(1) Hasan Basri Çantay:
Kuran'lı Hâkim ve
Meali Kerim S: 976

Tanrı'dan Uzak Yaşantımız, Bunalan Dünyamız

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

"TANRI ÖLDÜ!"

19'ncu asrın sonlarında Filozof Niçe bu sözü ile aslında Batı Dünyasında birkaç yüzyıldır yaşanan inkârcı materyalist akımın son noktasını koymaktan başka bir şey yapmıyordu. Diller ne söylerse söylesin, geniş kitlelerin, yaşadığımız şu yıllarda da, aynı koyu maddeci görüşün buyruğunda davrandığını görüp durmaktayız. Sıkıntının da, ayrılığın da, yalanın ve kavganın da sebebinin bu olduğunu; düzenlerin bundan dolayı, böyle bozuk işlediğini Rehber Varlık yıllar önce ne özlü dile getirmişti:

"... Ve biliniz ki, insan sıkıntıdadır. Ve biliniz ki, şimdi gönüllerde yer eden O'nun dilediğinden başkadır da, ondandır hep sıkıntı ve ondandır hep böyle ayrı ayrı, bölük bölük toplanmak. Ve işte ondan yalan ortada. Ve işte ondan kavga her zaman var. Ve işte ondan düzen böyle bozuk. Böyle gidecekse, böyle duracaksa her şey yerinde, size ve kardeşlerinize ne yazık!"

İşte bu nedendir ki hatırlayacaksınız SEVGİ DÜNYASI'nda bir yıldan beri doğrudan "Tanrı İnancı" üzerinde yazılar kaleme almaktayım. Önce tıp profesörlerinin, felsefecilerin ve din adamlarının yaptığım söyleşilerde

Tanrı İnançlarıyla ilgili düşüncelerini aktarmış; canlı ve cansız âlemden pek çok bilimsel kanıtı sizlerle paylaşmışım. Sonra da peygamberlerin yaşantıları ve sözlerinden, kutsal kitaplardan inancımızı pekiştirecek örnekler sunmuşum. En sonunda da Ülkemizdeki parapsikolojik çalışmalardan elde edilen çok çarpıcı sonuçların ışığında; sadece kör maddenin eseri olan gelip geçici yaratıklar değil, Yüce Bir Kudretin sevgisinden varedilmiş ebediyete uzanan varlıklar olduğumuzu göstermeye çalışmışım.

Türkiyemiz'de Dr. Bedri Ruhselman'ın önyak olduğu parapsikolojik çalışmalar; aslında Batı Dünyasında 19'ncu yüzyılın ikinci yarısında başlayan; akla, bilime, dene ve kanıtı dayanan "Ruhsal Araştırma"ların Ülkemizdeki bir devamı idi. Başta İngiltere'de olmak üzere; pozitif bilimlerde Nobel ödüllü üstün zekâların da katkılarında bulunduğu ekip çalışmalarında, materyalist görüşe bir panzehir olacak çok çarpıcı sonuçlar elde edilmişti.

Gelecek yazılarımızda kuşkusuz onlardan da örnekler sunacak ve sonra da yaşadığımız şu günlerde örneğin "Tanrı Yanılgısı" gibi materyalist akımın sözcülüğünü yapan kitaplar üzerinde yeterince duracağız.

Ama önce yiğidin hakkını yiğide teslim etmek ve materyalist akımın durup dururken birdenbire ortaya çıkmadığını, düşünen kafalarda kuşkuların boşuna oluşmadığını göstermek; geçmişte yaşananlardan ibret almak ilk görevimiz olmalı. İşte bu nedenlerle

SEVGİ DÜNYASI'na 1990 yılının son aylarında başlayıp, yıllarca sürdürdüğüm "Materyalizmin Kilometre Taşları" dizi yazısında Filozofları "Tanrı Öldü" yargısına götüren tarihsel gerçekler üzerinde alabildiğince durmuş-tum. Gelecek sayılarımızda o diziden kısa alıntıları sizlerle paylaşacağım.

İlk olarak dizinin giriş bölümündeki "Bunalan Dünyamız" başlıklı 1990 Ekim ayındaki yazımı sunuyorum:

BUNALAN DÜNYAMIZ

Bir bunalım çağında yaşıyoruz.

Kendi kendimizle kavgamızla bunalıyoruz. Başkalarıyla çekişerek, didişerek bunalıyoruz. Yaratanı inkâr ve isyanla bunalıyoruz. Her şeyi unutturacak keyiflerle, zevklerle bir süre avunuyoruz. Ayılınca yine bunalıyoruz.

İnsanlık böyle bir dönemi ilk yaşamıyor. Geçmiş çağlarda da, her şeyin kapkara görüldüğü nice yıllar geçirilmiş yeryüzünde. Ama şimdi "İLK" olan bir şey var, evvelce hiç yaşanmayan. Geçmişte bunalır, sıkılır, umutlu ya da umutsuz yaşar giderdik. Bize ne olursa olsun değişmeyen bir şey vardı: Güneş aynı güneş, dünya aynı dünya!.. Şimdi öyle mi ya?!.. Biz sıkılır, bunalırken, dünyamız daha sıkılıyor, daha bunalıyor. Toprak, hava, su yüz milyonlarca yıldır koruya geldikleri saflıklarını hızla yitiriyor; tükeniyor, bozuluyor kirleniyor. Soluduğumuzu, yediğimizi, içtiğimizi veremeyecek hale geliyor, insan ise kapısını çalan açlık, sefalet ve yok oluşun farkında değilmişçesine süratle

üreyip çoğalarak topyekûn mahvına doğru hızla yol alıyor.

Kurtuluş var mı?!.. Kimde, nerede, ne zaman? Ama önce teşhiste, hastalığı doğru tanımlamada anlaşalım, birleşelim. Öyleyse insana Varedicisini ve varoluş nedenini unutturan ve tüm dünyayı sarmış olan maddeci hayat görüşünü, yani "MATERYALİZM"i yakından tanıyalım. Onu doğuran tarihsel nedenleri ana hatlarıyla geçmişten günümüze inceleyelim. Gelecek sayıdan itibaren işleyeceğimiz bu konuya bir başlangıç olmak üzere, bugünkü uygulamalarıyla dünyamızın hayatî sorunlarına bir cevap alabilir miyiz diye semavî dinlere doğuşlarından itibaren hızlıca bir göz atalım.

On ikinci kıyametten artakalan dönemimizin Âdem'i ve ondan yaratılan eşi Havva ile insanlar yeryüzünde yeniden çoğalmaya başladılar. O zamanlar tek bir topluluk ve tek bir din vardı yeryüzünde. Ne var ki insanların Âdem'in benimsettiği doğru yaşam kurallarından sapıp, nefislerine benliklerine uymaları çok zaman almadı. Ve böylece birbirlerinden ayrılıp, dağılmaya başladılar yeryüzünde. Zaman akıp geçerken Yaratan'larını iyice unuttular. Güneş'e, aya, yıldızlara, doğa güçlerine tapmaya, onlardan medet ummaya koyuldular. Ama Yaratan, onları başıboş bırakmadı. Düzen bozuldukça, aralarından seçtiği gülyüzlü peygamberler aracılığıyla doğru sözleri, doğru örnekleri usanmadan bildirdi, gösterdi. Hz. Musa'ya kadar, tabir yerindeyse, itfaiyenin yangın çıkan yerlere koşuşturması gibi, değişik yörel-

erde ve topluluklarda bu böyle sürdü gitti.

Hz. Musa ile bir büyük değişiklik başladı. Zamanımızdan 3300 yıl kadar önce Yaratan, seçtiği bir toplumu, İsrailoğullarını, sürekli destekleyeceği, bilgilendireceği, elinin hep üzerlerinde olacağı müjdesiyle yola çıkardı. Buna karşılık İsrailoğulları da O'nun on emrini uygulayacaklardı: Putlara değil, tek Allah'a tapacaklardı. Allah'ın adını boş yere kullanmayacak, cumartesi tatiline uyacak, ana-babaya saygı duyacak, öldürmeyecek, zina etmeyecek, hırsızlık yapmayacak, yalan şahitlik ve komşu malına göz dikmekten uzak kalacaklardı.

İsrailoğullarının bu doğru kurallara uydukları zamanlar olmadı değil. Ama çokça şaşkın ve yoldan sapanlardan oldular. Kendilerine sürekli mucizeler ve deliller gösteren ve ahitlerini hatırlatan pek çok nebiler gönderildi. Zaman zaman da dünyevî felaketler ve cezalarla anla-yacakları dilden konuşuldu. Böylece aradan 1300 yıl kadar geçti.

Artık Allah'ın esas dileğine, tüm insanların O'nun buyruğunda birleşmesi ve her gönülde O'nun yerinin yapılması dileğine bir adım daha atılması zamanı gelmişti. İsrailoğulları arasından seçilmiş, hem Resul, hem Nebi olan bir gülyüzlü Hz. İsa, O'nun bütün insanların Rabbi olduğunu, her milleti eş sevgiyle sevdiğini, bir millete ayrıcalıklı lütuflarda bulunmasının bile, aslında tüm insanların hayrını amaçladığını dağda, kırdada, bayırdada tüm İsrailoğullarına ilan etti. Rabbin özel seçtiği olmanın gururu, özden sapmış olmanın saldırganlığı içindeki kavmi onu bir kaşık suda hemen boğuverirdi ama gösterdiği mucizeler, şimdiye kadar hiçbir yerde sergilenmemişti. Ölüler diriliyor, körlerin gözü açılıyor, hastalar iyileşiyordu. Mesellerle süslenmiş sözleri, hem basit, anlaşılır cinsten, hem binbir anlamla yüklüydü. Halkı peşinden sürüklüyordu. Öğretisi neredeyse tek cümleydi: Rabbin bilecek, komşunu kendin gibi sevecek, sana yapılmasını istemediğini başkasına yapmayacaksın. Hani çok sonraları Yunus Emre'nin Şiirleştirdiği gibi:

*Sen sana ne sanursan
Ayrığa da onu san
Dört kitabın manası
Budur eğer var ise*

Hz. İsa'nın ölümünden sonra, onun havarisi on iki kişi, bütün insanlara seslenen bu dini, Kudüs'ten Roma'ya kadar tüm batıda yaymak için insanüstü çaba sarf ettiler. Öldükleri

zaman ayak bastıkları yerlerde temeller atılmış, köprübaşları tutulmuştu. Korkunç eziyetlere rağmen inancından sapmayan ve gittikçe örgütlenip büyüyen Hıristiyanlar, nihayet Hz. İsa'dan 300 yıl sonra üç kıtaya yayılmış Roma İmparatorluğuna hakim oldular. Ne var ki geçen zamanla birlikte din, özünden saptırılıp bir zulüm aracı haline getirilmiş, kurucusu, insan sıfatından Allah'ın oğlu mertebesine yükseltilmiş, temellerinde büyük gedikler açılmıştı.

Doğruların tüm insanlara din yoluyla son defa duyurulması vakti gelmişti.

Hz. İsa'dan 600 yıl kadar sonra Mekke'de yaşayan, okuma yazma bilmez, kırk yaşındaki üstün ahlâk ve akılla bezenmiş bir üstün insanın görevlendirilmesiyle son din ortaya konuyordu. Hz. Muhammed'in Yaratan'ın katından vahiy yoluyla aldığı bilgiler, önceki dinleri ve peygamberleri doğruluyor, aslında hepsinin aynı temel gerçekleri duyurduğunu vurguluyordu. Ancak peygamberlerin getirdiği gerçeklerin, din adamlarınca bozulduğu, ayrıca gelişen insanların yeni bilgilere, yeni kural-lara ihtiyacı olduğu, bu nedenle Allah'ın Resulü Hz.

Muhammed'in son nebi olarak görevlendirildiği söyleniyordu.

Bildiğiniz gibi bu son dinin yayılması daha da çabuk oldu. Kurucusunun ölümünden 80 sene kadar sonra İspanya'dan Çin'e kadar yıldırım hızıyla yayıldı. Hıristiyan Avrupa, karanlık ortaçağı yaşarken, doğuda üstün bir kültür ve uygarlık çağını yaşattı. Haçlı Seferleriyle, Hıristiyan batıya aktarılan bu uygarlık, bugün dünyanın eriştiği bilgi seviyesinin ilk ateşleyicisi ve hammaddesi olma gibi yüce bir vasıtalık görevini de yerine getirdi. Ne yazık ki kendisi önce durakladı ve sonra gerileye gerileye zamanımıza kadar geldi.

Acı ama apaçık bir gerçek: İnsanların mutluluğu ve hayrı için gönderilmiş dinlerin hepsi de bugün tek kurtuluş yolumuz olan sevgi ve birliği öğretmenin çok uzağındalar. Öyle lüzumsuz ayrıntılar ve şekiller içine dalmışlar ki, sanki dünyanın bir uçuruma hızla yaklaştığının farkında bile gözüküyorlar.

Hıristiyanlığın Papa'sı için doğum kontrol hapları, tüp bebek ve boşanma yasaklarıyla uğraşmak her şeyin önüne geçiyor, İslam kuruluşları ise "Cihad" ve "Şeriat" dışında başka şeye önem vermez gözüküyorlar. Bunun üzücü bir örneğini bu yılın nisan ayında dinleyici olarak katıldığım bir İslamî toplantıda yaşadım. Aslında açık oturumun konusu ne de güzeldi: "Değişen Dünyada Müslüman'ın Tavrı?" Eski bir bakan, bir başyazar ve iki profesörden oluşan, hepsi de İslam kültürünün

yetiştirdiği üst seviyedeki konuşmacıların çağdaş sorunlara değinecekleri beklentisi içindeydim. Dördü de, derli toplu, akıllı, bilgili, sürükleyici, zaman zaman esprili bir hitabetle, sinema salonunu tamamen dolduran genç dinleyicilere coşkulu anlar yaşattılar. Ama ne onlarda ve ne de daha sonra gençlerin yazılı sorularında artan nüfus; azalan gıda üretimi; yok olan, kirlenen toprak, hava, su; tükenen enerji kaynakları, yok edici nükleer silahlar ve delinen ozon tabakasının bahsi geçmiyordu. "Değişen Dünya" sözü edildiğine göre en başta bu hayatî sorunlara İslam'ın sunduğu reçeteler dile getirilmeli değil miydi?

"Cihad" ve "Şeriat" sloganlarından çok, önce bugün İslam'ın bir özeleştiriyeye büyük ihtiyacı var. 1960'lardan beri Almanya'dayız. Çalışan yüz binlerce yurttaşımızın yanı sıra pek çok din görevlisi de orada yaşıyor. Almanya'da düşünce ve yayın özgürlüğü, inancını yayma, propaganda kapısı ardına kadar açık. Almanca gazete, dergi çıkarabilir; radyo, hatta özel TV istasyonu bile kurabilirsin. Petrol ülkesi Müslüman Ortadoğu ülkelerinin Petro-Dolarlarıyla sağlam bir finans kaynağın da mevcut. Un var, şeker var, yağ var. Niçin bu kadar yıl boyunca Alman milletinde İslâmî bir uyanış, İslâm'a bir dönüş gerçekleştirilemedi? Yapılacak özeleştiride bunun temel nedenleri iyice araştırılmalı!. Çağı yakalamadan, çağın sorunlarına tutarlı çözümler getirmeden, sevgi, bilgi, hoşgörü ve insanlık yolunda

örnek olup özendirmeden hiçbir doktrin, ideoloji, din veya inanç sisteminin gelişip yayılmayacağı gerçeği mutlaka görülmelidir.

Materyalist, maddeci hayat görüşü Hıristiyan batıda doğmuş, orada gelişmiş ve insanlığı bugünkü karanlık çıkmaz sokaklara hapsedmiş bir felsefedir. Bilim ve teknikte ilerlemiş Batı'nın çekiciliğiyle, bugün dünyanın her yanında etken olan, kafalara ve gönüllere hükmeden bu maddeci hayat görüşü, insanlığı yok oluş sınırına getiren en temel nedendir. Şu ne tuhaf ki, dertlerimizden kurtulmak için çözüm arayan kafalar, bu felsefeyle şartlandırılmış olduğundan, bulunan çareler, derdimizi artırmaktan öteye gidememektedir. İnsanların mutlaka Yaratıcı inancını ve O'nun değişmeyen ahlâk kurallarını temel kabul eden ve bilimsel esaslara dayanan yepyeni bir hayat görüşüne süratle inandırılması gerekmektedir. Bu yeni hayat görüşünün her millete ve her zamana kolaylıkla uyabilmesi için, insanın aklına ve gönlüne geçmiş çağlara nazaran daha geniş özgürlük tanınması, laik bir tabana oturtulması vazgeçilmez bir şarttır.

Maddeci hayat görüşünün tamamen karşısında olacak olan bu yeni sistemin, sağlamca kurulabilmesi için materyalist hayat görüşünü yakından tanımamız çok yararlar sağlayacaktır.

Madem ki bu görüş Hıristiyan batıdan doğmuştur, öyleyse onu Hıristiyanlığın doğuşundan itibaren incelemek gerekir. Gelecek sayıda buna başlayacağız.

"Turhan'ın dünyası, yaşadığımız gerçek dünyanın eleştirisiyle oluştu... Alternatif bir dünyadır bu... Coğrafyası dördüncü boyuta yayılır... Turhan'da artık zaman korkusu kalmadı... Zaman artık Turhan'a çalışıyor." İlhan Selçuk

Çizgi'de Sergilenen İnsan Manzaraları

Güngör Özyiğit

Dünya karikatüründe kalıcı bir iz bırakan Turhan Selçuk, aramızdan ayrıldı; ama eserleriyle yine aramızda. Kardeşi İlhan Selçuk az sözle çok şey anlatma hünerine erip "sözün efendisi" olurken, sözün bittiği yerde Turhan

Selçuk çizgi ile evrensel bir dil oluşturarak "çizginin ustası" ünvanını kazanır. Ve her ikisi de "Türk Aydınlanması"nın dünya çapında öncüleri olurlar. Yine İlhan Selçuk'un deyişiyle Cumhuriyet bir aydınlanmadır.

Karikatür de aydınlanmanın ürünüdür. İlhan Selçuk, yıllar önce yazdığı bir yazıda kardeşini şöyle değerlendirir:

"Turhan'ın dünyası, yaşadığımız gerçek dünyanın eleştirisiyle oluştu... Alternatif bir dünyadır bu... Coğrafyası dördüncü boyuta yayılır... Turhan'da artık zaman korkusu kalmadı... Zaman artık Turhan'a çalışıyor."

Bazı insanlar, işte böyle, daha yaşarken zamanı, ölümü aşarlar ve ölümsüzler kervanına katılırlar. İnsanlık ailesinin onur listesinde yerlerini alırlar.

KENDİ GÖZÜYLE...

Turhan Selçuk, karikatürü çizgiyle mizah yapma sanatı olarak tanımlar. Ona göre karikatür çizeri, söyleyeceğini en kısa yoldan, zahmetsizce, fakat çarpıcı bir şekilde söyler. Çizgileri sempattir, ilgi çeker. Karikatürü vareden öğeleri şöyle sıralar: "Fikirde şaşırtıcı, beklenmedik bir yakalayış, kavrayış ve sunuş, mizahi yoğunluk... Çizgide anlatım gücü yüksek bir çizgi, bu çizgideki mizahi eğilimin yoğunluğu... Karikatürist, fikrini ifade ederken bir üslûba da sahip olmak zorundadır. Ve bu çizgilerindeki özgünlük onun imzası olacaktır."

Karikatüristin işi, çizgiyle düşünmek ve yine çizgiyle düşündürmek ve biraz da bıyık altından güldürmektir.

Örneğin kalem ve yazı, uygarlığın çıkış noktasıdır. Böyleyken kalem erbabının yolunu kesmek, insanın, Nasrettin Hoca misali bindiği dalı

kesmesi demektir. Kalem, diğer yönden, odunun uygarlığa dönüşmüş, yontulmuş, rafine olmuş halidir. Ve kalem, kalem tutan elleri de, kendi gibi inceltir, daha bir insana dönüştürür.

"Karikatür, mizahın soyutlanmasında çizgilerin geometrisine varmaktadır" diye de tanımlanır. Nitekim çöp adam bile çizemeyen Livaneli, Turhan sayesinde, onun çizgisini taklit ederek üç üçgenle İnönü'yü çizebildiğini söyler. Yusuf Ziya Ortaç "Sayın İnönü'yü uzaktan seyrederken Turhan Selçuk'un üçgenlerle çizdiği karikatür yürüyor sandım" der.

BAŞKALARININ DİLİYLE...

"Yazı ustası, Yaşar Kemal, Turhan'ın sanatına ilişkin olarak şunları söyler:

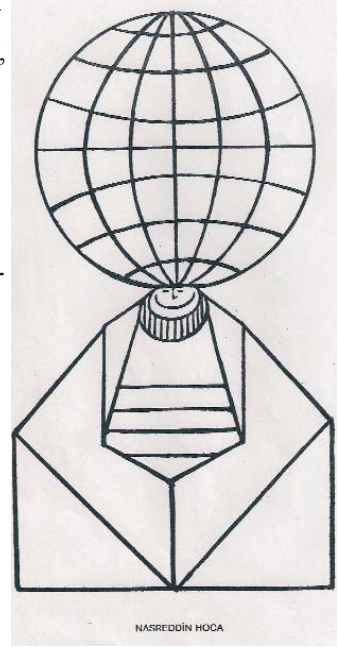
"Turhan'ın çizgileri düzdür, yalındır, zengindir. Pırıl pırıl, bütün çapaklardan arınmıştır. Zulme, kötülüğe, insanlığı aşağılamaya, acıya, sömürüye sonuna kadar karşıdır. Turhan'ın savaşı insanla değil, insanın düşük yanlarıyla. Turhan dünyanın kötülüklerinin, karanlıklarının ortasında durmuş bir ışık gösterendir durmadan. Turhan'da insanlık ağlarken gülerdir."

Çetin Altan: "Turhan'ın eserlerinde yazılı espriden bir koltuk değneği bulamazsınız" der ve ekler "Espri, hiciv, tezat ve beşeri zaaf karikatürün altında değil, çizginin içindedir."

Bülent Ecevit, "Türk Halkı'nın yüce mizah gücünü, Nasrettin Hoca'dan sonra bir kez daha dünyaya tanıtan sanatçılarımızdandır" dedikten sonra, şu saptamada bulunur: "Çizgide de, sözde de özlülüğü sınırına vardırmıştır. Karikatürün sosyal ve siyasal içeriğini derinleştirirken, sanat değerini de yükseltmiştir. Türk toplumunun sorunlarına eğildiğinde de evrenseldir."

Turhan Selçuk, çizgileriyle bir şimşek çaktırır gözünüzde ve o kadar kısa sürede size gerçeği gösterir ve üzerinde düşünmeye yöneltir.

Dünyanın sorunlarını, insanın türlü hallerini mizahla yumuşatarak insana ayna tutan ve güldürürken düşündürdüren Nasrettin Hoca, dünya çapında bir mizah ustası olarak, Turhan'ın çizgisinde dünyayı taşır başında.

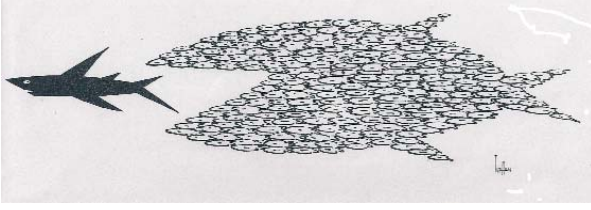

Dünya, Turhan'ın değerini biliyor ve birçok ödülle başını taçlandırıyor. İşte Sovyetskaya Rossiya - Moskova'da çıkan bir yazı:

"...İstanbul'un diğer bir köşesinde dünyanın sayılı, büyük karikatüristlerinden biri olan Turhan Selçuk oturuyor. O, konuşkan olmayan bir insandır. Ama onun konuşmaya, kelimelere ihtiyacı yoktur. Anlatmak istediklerini ve çoğunluğun duygularını bir iki çizgi ile dile getirebilmektedir."

İşte alık diye nitelenen ve oltaya gelen balık üzerinden bir mesaj. Ahmet Arif, insanın aklına, özgür seçimine, değiştirici devrimci gücüne gönderme yaparak şöyle der:

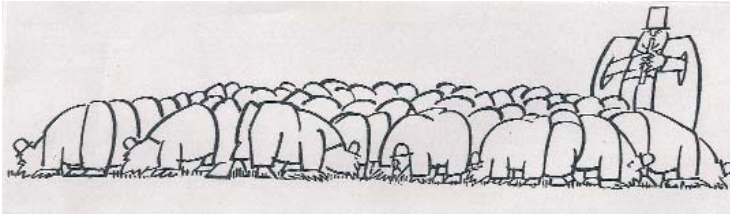
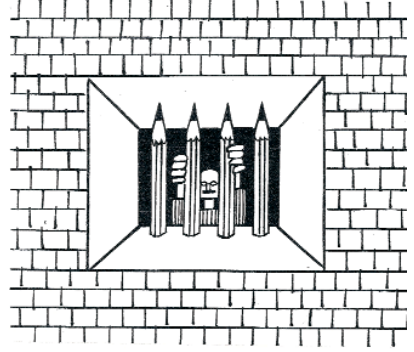
***Büyük balık küçük balığı yutar demişler
Halt etmişler
Sen balık mısın Ahmet!..***

Küçük balıklar birleşip örgütlenince, büyük balıktan daha da büyük bir hale gelir. Bu kere büyük balık yutulacak bir yem olur. Ve Turhan'ın çizgisinde hak yerini bulur.

1971 yılında askeri darbe olur. Ve Turhan Selçuk, tutuklanarak içeri alınır. Aynı tarihte Best From The World Press'de şu yazı yer alır:

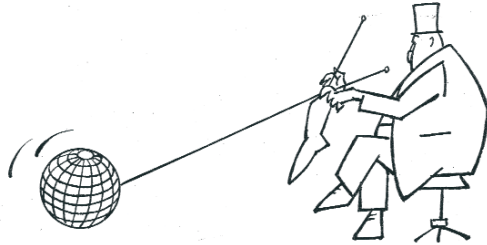
"Yapıtları ATLAS'a muntazaman kıvanç veren Turhan Selçuk, Türkiye'nin en ünlü karikatüristidir. Ne var ki, Türkiye, onu, öteki önde gelen gazeteciler, yazarlar, şairler ve profesörlerle birlikte, hiçbir gerekçe göstermeksizin tutuklayarak onurlandırdı!.." Halkı uyandırmak, bilinçlendirmek, kendi gücünün farkına vardırarak isteyen yazar-çizer takımının, baskılı rejimlerde gideceği yer, penceresi kalem parmaklıklı bir hane, yani hapisane...

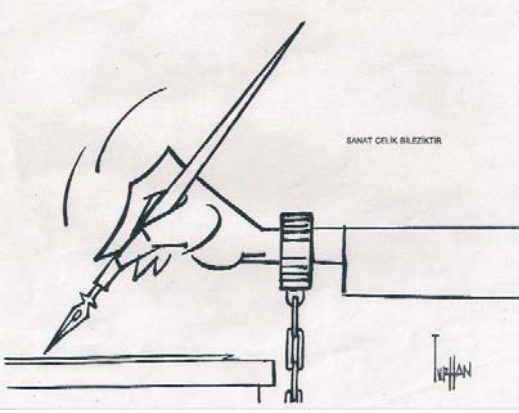
Kuran, halkları "Davar sürüsü olmayın. Sizi gütmelerine izin vermeyin" diye uyarıyor. Pir Sultan Abdal "Koyun olduk söz

dinledik / Sürüye saydılar bizi" diyor. Ama insanlar koyun olmayı kabullenip, çobanın çaldığı kavalın sesine kapılıp hem sürülüyor hem de süründürülüyor.

İnsanların sürü gibi güdülmesi, dünyayı yöneten gerdanlı-göbekli kodamanların işine geliyor. Onların elleri hiç boş durmuyor. Bir iş yapıyor görüntüsü vererek, durmadan dünyanın başına çorap örüyorlar!..

Dizilerle, magazinle ve futbolla kitleleri uyutup duruyorlar. Mitolojideki Atlas, dünyayı omuzlar, o sorumluluğu üstlenir. Günümüzün Atlas'ı ise, yine bir dünya taşır omuzlarında ama bu, meşin yuvarlaklı bir dünyadır!..

Sanat insanın bileğinde altın bir bileziktir. İnsan o sayede geçimini sağlar, saygınlık kazanır. Yazar-çizer takımının bileğinde de sanat bir bileziktir. Ne var ki kelepçeye dönüşen çelik bir bilezik!..

Türk halkı baskılar karşısında sabreder, susar, mizaha sığınır, katlanır ama iş bir raddeye geldiğinde tokadı da patlatır. İşte Turhan'ın dilinden Abdülcanbaz'ın tanıtımı:

"Abdülcanbaz, halktan bir kişidir. Değerlerini, cevherlerini yitirmemiş biri. İyiden, doğrudan, halktan ve haktan yana olduğu için güçlüdür. 'Bizim insanımızdır' o, sakın görünüşlüdür, fakat zamanında, ünlü Osmanlı tokadını en can alıcı noktaya vurmasını bilir. Halkını seven her dürüst ve namuslu kişide az çok Abdülcanbazlık vardır."

ABDÜLCANBAZ

Turhan Selçuk, son karikatüründe, ezaevine dönen cezaevi'nden bir aydının gerçek özgürlüğe çıkışının trajedisini gözler önüne serer.

O şimdi Nevşehir'in Hacıbektaş İlçesi'nde Mahsunî Şerif'in mezarı ile Âşık Veysel, Pir Sultan Abdal ve Yunus Emre'nin heykellerinin bulunduğu çilehane bölgesinde toprakla buluştu. Sonra da kendi çizdiği Hz. Ali sofrasında yerini aldı. Eşitlik, düşünce özgürlüğü, demokrasi, adalet, sanat, hoşgörü, lâiklik ve çağdaşlık gibi nimetlerin sunulduğu ne hoş bir sofradır o!..

Seda Bağcan Kimdir: 1969 Ankara doğumlu olan Seda Bağcan, orta öğrenimini Fransızca eğitim veren Tevfik Fikret Lisesi'nde yaptı. Üniversite eğitimini ise Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) Elektrik ve Elektronik Mühendisliği Bölümü'nü bitirerek tamamladı.

Müzik yaşamına çok küçük yaşlarda halası Selda Bağcan'ın hediye ettiği piyano ile başlayan Seda Bağcan, ilk konser deneyimini, henüz altı yaşındayken Ankara Radyosu Türk Müziği Korosu ve Saz Ekibi ile verdiği konserle yaşadı. Yedi yaşında Ankara Konservatuarı'nın değerli hocalarından Prof. Dr. Muzaffer Arkan'dan piyano ve armoni dersleri almaya başladı ve Ankara Müzik Derneği Çocuk Korosu, Mustafa Apaydın yönetimindeki TRT Ankara Çoksesli Gençlik Korosu'nda uzun seneler şarkı söyledi. Ankara Opera ve Balesi'nin sahneye koyduğu Benjamin Britain'in "Bir Opera Yapalım" operetinde ve çeşitli operalarda oynayan Seda Bağcan,

üniversite yıllarında da çeşitli pop ve caz orkestralarıyla çalıştı, konserler verdi.

Türkiye'de Eurovision Şarkı Yarışması elemelerine, Kuşadası Festivaline ve Altın Anten gibi müzik yarışmalarına katıldı. Seda Bağcan, üniversiteyi bitirdikten sonra biomedikal (tıbbi elektronik) mühendisliği dalında uzmanlaşarak, Türkiye'de (İzmir) ve Almanya'da Tıbbi Diagnostik alanında önde gelen şirketlerini kurdu ve yönetti. Bu arada ailede meydana gelen ciddi bir rahatsızlığa çare bulma araştırmaları sırasında, tamamlayıcı tıp yöntemleriyle tanışıp kendini bu alanda da yetiştirmeye başlayan Seda Bağcan, Reiki master, Reconnection (Tekrar Bağlantı Şifası) uygulayıcısı, Signature Cell Healing (İmza Hücresi Şifası) öğretmeni, Deeksha vericisidir. Gerek yurtdışı'nda gerek yurtiçi'nde şifa, müzik ve bilimin buluşması konulu atölye çalışmaları ve seminerler veriyor.

İnsanların kendi kişisel gelişim süreçlerine yardım ederek kendi potansiyellerine ulaşmalarına rehberlik ettiği gibi onların hastalıklardan kurtulması, önemli zararlı alışkanlıklarını bırakması, zihinlerini sakinleştirmeleri, farkındalıklarının artırılması konularında yol göstermekte olan Seda Bağcan'ın hayat tutkusu "şifa, müzik ve bilim"den oluşuyor.

1990'lardan bu yana Hatha Yoga, Asthanga ve Jivamukti Yoga ve daha sonra Yogi Bajian'ın öğretisi olan Kundalini Yoga yapan ve Naam Yoga öğretmeni olan sanatçı yoga dersleri de veriyor.

Yoga, etüd ve etkinlikleri süresinde mantralarla tanışan, mantra müziğiyle Türk ezgilerini buluşturma fikriyle yola çıkarak, son derece titiz bir çalışma sonucu müzik albümünü gerçekleştiren Seda Bağcan, on yıldır Almanya'da yaşıyor.

Cennetten Gelen Mantra Müziği'nin yeni yıldızı olarak mantra müziği dünyasında en yukarılara ulaşan sanatçının albümündeki tüm besteler kendisine ait.

Cennetten Gelen Müziğin Parlayan Güneşi

Nihal Gürsoy

Nihal Gürsoy - Sevgili Seda Bağcan, özgeçmişinizi okuyunca oldukça şaşırdım ve sizi tanımakta bu kadar geç kaldığımız için üzüldüm doğrusu. Türkiye sizinle tanışmaya kadar, siz çoktan bir dünya starı olmuşsunuz.

Bunun dışında dergimizin de ilgi alanına giren pek çok konuda faaliyet gösteriyorsunuz ve hepsinde uzmanlaşmışsınız. Öncelikle sizi yürekten kutluyorum. Bunca uğraşı bir arada nasıl yürütüyorsunuz?

Seda Bağcan - Çük teşekkür ediyorum. Öncelikle şunu belirtmek isterim ki müzik-bilim ve şifayı buluşturmak benim hayat amacım. Aslında bilimsel temellere oturarak renk, ses ve şifayı birleştirdiğinizde insanların şifalanmalarına, titreşimlerinin ve frekanslarının yükselerek farkındalıklarının artmasına hizmet edebiliyorsunuz. Bu benim için de çok besleyici oluyor. Dünya'nın herhangi bir yerinde konser verdiğimde dinleyicinin farklı bir boyutta titreştiğini ve genellikle gözyaşlarının da eşlik ettiği bir buluşmanın yaşandığını görebiliyorum. Aynı zamanda atölye çalışmaları (workshoplar), seminer ve şifa çalışmalarıyla da müzik çalışmalarımı destekliyorum, iç içe yani birbiriyle bağlantılı oluyor hepsi.

Nihal Gürsoy - Affedersiniz, burada aklıma takılan bir şeyi sormak istiyorum. Elektronik mühendisisiniz, elektronik konusunun müzikle bağlantısını tahmin edebiliyorum, fakat daha sonra biomedikal (tıbbi malzeme) konusunda uzmanlaşmışsınız. Hattâ hâlâ yürürlükte olan iki şirket kurmuşsunuz uzmanlık alanınızın yaptığınız işlerle bir ilgisi var mı?

Seda Bağcan - Evet. Biliyorsunuz müzisyen bir aileden geliyorum. Bizim ailede herkes müzik eğitimlerinin veya uğraşlarının yanında bir başka alanda da yüksek öğrenim görmüşlerdir. Ben de elektronik mühendisliği konusunu müzikle paralelliklerini kurabileceğim bir dal olarak seçtim. Tıbbi medikal konusuna gelince benim uğraş alanıma giren alet ve malzemeler ses ve frekans

üzerine yani yine bilgilerimi buluşturalabileceğim bir alana yöneldim. Elektronik, frekans ve titreşimlere ait birikimin de müziğime yansıyor.

Nihal Gürsoy - Sizin yaptığınız müziğin dünyadaki ismi MANTRA müziği. Bu son yıllarda oldukça yaygın bazen newage ya da etnik müzik diye adlandırılrsa da asıl olarak "mantra müziği" deniliyor. Bizi yaptığınız müzik hakkında biraz bilgilendirir misiniz?

Seda Bağcan - Genellikle meditasyon ve yoga yapılırken dinlendiği düşünülüyorsa da aslında her zaman dinlenilebilecek bir müzik. "Cennetten gelen müzik" diye anılıyor.

Evrenin frekansları olan ses ve titreşimlerin müzikle birleşmesine "mantra müziği" diyoruz. Her harfin, her hecenin, her kelimenin bir titreşimi vardır. Mantra müziği bunlardan faydalanarak kişinin zihnini boşaltır, frekansını yükselterek, başka bir farkındalığa ulaşmasını, içsel bir yolculuğa çıkmasını hedefler.

Nihal Gürsoy - Albümünüzün ismi "Sunrise" (Güneşin Doğuşu) çok anlamlı olmasına rağmen yine de sormak istiyorum sizin için hangi mesajı taşıyor diye?

Seda Bağcan - Aydınlik bir dönemin başlaması, insanın kendi ışığının farkı-

na varması ve yükselmesi, insanlığın aydınlığa çıkışı gibi benzer pek çok anlamı içeriyor.

Nihal Gürsoy - Albümde, Türk ezgi-
lerinden de enstrümanlarından da yararlandığınızı söylüyorsunuz. Meselâ neler bunlar?

Seda Bağcan - Başta ney ve ud olmak üzere darbuka, rebap, bendir gibi pek çok enstrümandan yararlandık. Ayrıca bestelerimden biri tamamen hicaz makamında. Kardeşlerim Serenat, Sonat Bağcan Taneri, Ankara Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası, Ankara Kültür Bakanlığı çok sesli korosu ve Devlet Sanatçıları'nın da katkıları oldu bu albümde.

Nihal Gürsoy - Osmanlı döneminde de "Şifahaneler" vardı biliyorsunuz. Orada da musikideki çeşitli makamlar belirli hastalıkların tedavisinde kullanılırdı. Özellikle ruhsal rahatsızlıklar bu yolla şifalandırılırdı. Mantra Müziği'nde de belli rahatsızlıklara yönelik özel ritimler var mı?

Seda Bağcan - Evet. Çakralar ve onların renklerine yönelik ses ve titreşimi birlikte kullanmak gerekiyor. Bunun için bu konudaki bilimsel çalışmaları takip ederek, inceleyerek son derece bilinçli hareket etmek lâzım geliyor. "Sunrise" albümü kalp çakrasına yönelik bir mantra müziğidir diyebiliriz.

Nihal Gürsoy - Ülkemizde geç keşfedilmekle birlikte çoktan bir dünya yıldızı oldunuz. 2009 Kasım Ayı'nda Avrupa'da çıkan "sunrise" albümünüz müzik listelerinin en üst sıralarına tırmandı. Avrupa'da ve ABD'de albüm

çok ilgi gördü ve beğenildi. "Süper Babaanne" lakaplı Tina Turner'la da aynı projede yer alacaksınız yakında. Sanıyorum iki albümlük bir anlaşmaya imza attınız birlikte, bu nasıl gerçekleşti?

Seda Bağcan - Tina Turner 2009 yılında Dechen Shak-Dagsay, Regula Curti ile birlikte "Beyond" adlı ilk mantra albümünü çıkardı. Avrupa'daki müzik şirketimiz aynı. Bu proje benim. Sunrise albümümün, müziğimin ve sesimin Avrupa'da ve Amerika'da çok beğenilmesi üzerine gelişti. Dechen Shak ile "beraber konser verelim" diye konuşmuştuk. Sonra konser projesi albüme dönüştü. Bu sene Tina Turner ve Dechen Shak Dagsay ile mantra albümü, 2011'de de bir Sufi albümü çıkaracağız. Yani Tina Turner'la beni Silenzio Music ve Dechen Shak Dagsay buluşturdu. Dechen Shak Dagsay'da Tibetli çok sevilen bir Mantra Sanatçısı. Albümde benim bestelerime de yer vereceğiz.

Nihal Gürsoy - Neredeyse tüm dünyayı müziğinizle dolaşacaksınız. Nerelere gideceksiniz?

Seda Bağcan - 2010'da Amerika' İngiltere, İsviçre, Almanya, Belçika, Fransa, Hindistan, Çek Cumhuriyeti'nde konserlerim olacak.

Nihal Gürsoy - İslâm dinindeki zikirlerde kelime tekrarına dayalı olarak belli bir konsantrasyon, huzur ve dinginlik getiriyor. Hem zihni boşaltıyor hem de yüksek bir titreşime geçmenize yardımcı oluyor. Zikirleri de mantralar gibi kullanarak müzik yapmayı hiç düşündünüz mü?

Seda Bağcan - Ben, doğu ile batı arasında bir köprü olduğumu düşünüyorum. İleride bizim kültürümüzle de onların ezgilerini buluşturabiliriz. Bizim müzik ve inanç kültürümüzle de ilgili araştırmalar içindeyim. Bu tarz müzikte sözlerin anlamından çok enerjisi ve titreşimi önemli olduğundan Türkçe sözlerle müzik yapmak gibi bir projemde var.

Nihal Gürsoy - Müziğin insan üzerinde pek çok olumlu etkileri olduğunu biliyoruz, sizin bu konuda bize söylemek istedikleriniz var mı?

Seda Bağcan - Güzel ve kaliteli, olumlu müzikler dinlemek lâzım. Biliyorsunuzdur, bu konuda yapılmış pek çok bilimsel çalışma var. Ayrıca şunu da ilave etmek isterim ki; herkes her gün en az yedi dakika şarkı söylemeli. Bunu yapınca genç kalıyor, beyninizde kullanılmayan hücreleri yeniliyor, sağ ve sol lob bölgesini dengeliyorsunuz.

Nihal Gürsoy - Bir çeşit ruhsal müzikle uğraşıyorsunuz, meditasyon, yoga ve çeşitli şifa konularında uzmanlaşmışsınız. Biliyorsunuz dünya'nın çeşitli yerlerinde birtakım medyumlar aracılığıyla pek çok ruhsal bağlantı gerçekleşiyor. İnsanlık yeni bir realiteye doğru yol almakta. Sizin de bu tarz ilgileriniz var mı?

Seda Bağcan - Evet. Yakından ilgilieniyorum. Sürekli seyahat halinde olduğumdan dolayı bu konularla ilgili pek çok topluluk ve insanla tanışma imkânı buldum. Bu konuda doğru bilgiyle hareket etmek çok önemli, bu da belli bir birikimi gerektiriyor.

Kryon ve Kirael adı altında bilinen topluluklarla çok yakın ilişkilerim oldu. Pek çok toplantılarına katıldım. Kryon'un medyumunu Lee Carroll ve Kirael'in medyumunu Fred Sterling aracılığıyla hem Kryon'dan hem de Kirael'den şahsıma yönelik özel mesajlar aldım.

Nihal Gürsoy - Çok özel değilse genel içeriğini bizimle paylaşmak ister misiniz?

Seda Bağcan - Kryon ve Kirael'in celselerinde katılımcılar arasından davet ederek büyük bir müzisyen ve şifacı olarak görev yaptığımı ve yapacağımı söylemeleri diyebiliriz içerik olarak.

Nihal Gürsoy - Bu özel mesajı bizimle paylaşmanız ve bu güzel söyleşi için size çok teşekkür ediyorum. Sizin okuyucularımıza bir mesajınız var mı?

Seda Bağcan - Tüm Dünya'nın farklılıklara ve ayrılıklara rağmen hızla birlik ve bütünlüğe doğru yürüdüğünü gözlemliyorum. Türkiye'de çok uzun yıllardır böyle bir derginin çıkıyor olması beni çok mutlu etti. Tüm okuyucularınıza gönülden sevgiler.

*Ra Ma Da Sa
Sa Say So Hung*

Kim olduğumuzu hatırlayalım. Hakettiğimiz, mutlu olduğumuz hayatları yaşayalım. Sevgi ve Işıqla kalın.

İnsan Düşüncesinin Gücü ve Kuantum Fiziği

Maddeyi Var Etmek ve Şekillendirmek
Hayal mi, Gerçek mi?

Bilim Yeni Yollarda-II

Çeviren ve Derleyen: Zuhale Voigt

Geçen yazımızda, Budist öğretileriyle Kuantum Fiziği arasındaki paralellığe dikkati çekmiş ve bilimin bu alanda yaptığı yeni keşiflerin, dünyamıza yepyeni bir bilim anlayışı getirebileceğinden söz etmiştik.

Bu sayıda, bu konu üzerinde biraz daha durmaya ve bilim adamlarının yeni söylemlerine yer vererek, değişen düşünceler ve açılmakta olan yeni kapılar üzerinde biraz daha bilgi toplamaya çalışacağız.

DİLE BENDEN NE DİLERSEN

Son senelerde birbiri ardına çıkan bazı kitaplar, insanlara dileklerine kavuşmanın yollarını anlatmakta. Bunun için de yapılacak şeyin, arzularını evrene iletmek ve onların olmasını beklemek olduğu anlatılıyor bu kitaplarda.

Bu kitaplar, içinde en ünlüsü "The Secret" (Rhonda Byrne) olmak üzere, "Bir Dilek Tut" (Pierre Franckh) , "Evrene Ismarlamak" (Baerbel Mohr), " Meleklerin Kozmik Gücü" (Doreen Virtue) , " Lol2a Prensibi" (René Egli) ve daha birçok başka isimlerle, insanlara başarının ve isteklerine kavuşmanın sırlarını açıklıyorlar.

Bu kitapların ortak ana konusu, insanın düşünceleri ile kendi kaderini tayin ed-

bileceği ve hayatta isteklerine kavuşabileceği yönünde. Bunun için önerilen yöntemler de, genelde düşünce gücümüzle evrende mevcut güçlerle bağlantı kurabilmemiz ve böylece çevremize ve içinde yaşadığımız olaylara istediğimiz yönü verebilmemiz doğrultusunda.

Yapacağımız şeyin, istediğimizin gerçekleşeceğine kuvvetle inanmak olduğu söyleniyor. Kitapların bazıları bunun için meleklerin gücünden istifade etmeyi, bir kısmı "eşdeğer şeyler birbirini çeker" prensibinden yararlanmayı, bazıları da düşüncelerimizin gücüyle tüm evreni dolduran enerjiye bağlanmayı öngörüyorlar. Bu kitaplar hatta insanların maddi isteklerinin de bu yolla gerçekleşmesinin mümkün olduğunu iddia ediyorlar. İsteyene ev, isteyene araba, isteyene iyi bir hayat arkadaşı vesaire. Yeter ki inanarak ve nasıl isteyeceğini bilerek istensin. Nasıl isteneceği de, işte bu kitapların her birinin ayrı ayrı konusu.

Hepsinin ortak olan şaşırtıcı bir başka yönü de, hemen hepsinin, ortaya attıkları iddialara kanıt olarak Kuantum Fiziğinin verilerini göstermeleri.

Biz ise, kitaplarda sözü edilen metodların ayrıntılarını değerlendirmeye çalışıp, eğriyi doğrudan ayırmakla uğraşmak yerine, genel akımın Kuantum Fiziği ile ilintileri ve bilim adamlarının bu gelişmeler karşısındaki duruşu ile ilgileneceğiz.

Bu kitaplar satıldıkları ülkelerde iyi bir okuyucu kitlesi bulurken, bilim dünyası bu kitaplar karşısında ne yorum yapacağını tam anlamıyla bilemez

durumda. Hatta bu akıma "Kuantum Mistikleri" diyen bazı bilim çevreleri, Kuantum Fiziğiyle ortaya konmuş olan verileri red edemedikleri için, neticede bu kitaplarda ortaya atılan önerilerle Kuantum fiziği arasına bir set çekmek gereğini duyuyorlar ve bu kitapların, bir noktadan sonra Kuantum Fiziğinin sahasını terkederek, hayal alemine dalmış olduğu tespitini yapıyorlar. Bunu yaparken de, birçok bilimsel keşfin öncesinden, tasavvur dünyası geniş düşünürlerin tasavvurlarının gitmiş olduğu gerçeğini görmezlikten gelebiliyorlar. Örneğin Jules Verne, 1865'de "Ay'a Seyahat" adlı eserini yazdığında, dünya aya gidebilme gibi bir konuyu ancak hayal edebilecek durumdaydı. İnsanların keşif ve buluşlarının yolunu gösteren daima daha önceki düşünceler ve hayaller olmamış mıdır?

KUANTUM MİSTİKLERİ ve KAFASI KARIŞIK BİLİM ADAMLARI

Bu kitaplara bir de Amerikalı yapımcılar William Arntz, Betsy Chasse ve Mark Vicente'in 2004'de çektiği "What the Bleep Do We Know" ve sonra bu filmin devamı olarak film piyasasına sürülen "What the Bleep/Down The Rabbit Hole" isimli filmler eklenmiş. Filmlerin de teması, evrendeki tüm oluşumun esasının ruh ve bilinç olduğu ve biz insanların aslında tüm evreni dolduran kozmik zekânın bir parçası olarak her an bu zeka ile iletişim halinde bulunduğumuz. Belgesel film kategorisinde gösterilen bu film, yalnızca

Amerika'da bir milyon ve Almanya'da 250.000 kişiyi sinemalara çekerek on iki milyon dolar hasılat yapmış.

Bu filmin meydana getirilmesinde 14 bilim adamı ve doçent çalışmış. Bunlardan biri olan Oregon Üniversitesi eski fizik profesörü Amit Goswami "Araştırmacılar, evrende her şeyin birbiri ile bağlantı halinde olduğunu artık farketmeliler. Bu da düşünce gücüyle her şeyin kökünden değiştirilmesinin mümkün olduğu anlamına gelir" diyor. Goswami'ye göre, tüm evreni, her insan tarafından bağlantı kurulması mümkün olan bir enerji sahası doldurmaktadır. Ve bu ifade Kuantum Fiziğinin ifadesidir.

Yalnız işin içinde, bazı bilim çevrelerini kuşkulandırmaya yetecek küçük bir ayrıntı var: Bu da, bu filmin yapımcılarının "Ramtha Okulu" adındaki, Amerika'da yaygınlaşmış bir spiritüel öğretinin öğrencileri olmaları. "Ramtha" kendisini bu isimle tanıtan, eskiden kayıp Lemurya kıtasında yaşamış olduğunu söyleyen ve 1977'den beri Judith Z. Knight isimli bir medyum aracılığıyla bilgiler vermekte olan bir bedensiz varlık. Herhalde yaptığı çalışmanın bedensiz bir varlıkla ilintilendirilmesine razı olamadığı için, filmin yapımında çalışan bilim adamlarından

biri olan Kolombiya Üniversitesi Kuantum Filozofisi Profesörü David Albert, birinci filminden sonra, mistisizm ve spirtüalizmin Kuantum mekaniğiyle açıklanamayacağını savunarak, filmcilerle çalışırken söylediklerinin yanlış anlaşıldığını iddia ettiyse de, ikinci film olan "Down The Rabbit Hole" un yapımında da tekrar çalışmaktan da geri kalmamış. Bu da bazı bilim çevrelerinin, Kuantum Fiziğinin açtığı yeni kapılar ve buralardan girilmekte olan yeni konular açısından, kafalarının ne kadar karışık olduğunu göstermektedir.

HURAFELER, GERÇEKLER VE ARADAKİ SINIR

Bilindiği gibi, on yedinci yüzyıl Avrupa'sından öncesi, görünmeyen kuvvetlere ve varlıklara inanılan bir zamandı. İncil de, içindeki meleklerin ve mucizelerin hikâyeleriyle, insanların bu inancını desteklemekteydi. Dünyanın geri kalan bölümünde de, hem diğer dinlerde ve inanışlarda hem de insanların kafalarında, görünmeyen güçlere inanç elbette ki mevcuttu. Ama on yedinci yüzyıldan başlayarak endüstri devrimiyle birlikte gelişen müspet bilimler, bütün görünmeyen güçleri insanların yaşamından kovdu. Elbet ki bu akım, Avrupa'dan başlayarak tüm dünyayı da etkiledi ve tüm dünyada, maddeden başka hiçbir şeye inanmayan nesillerin yetişmesine sebep oldu. Bu nesiller belki görünüşte herhangi bir dine bağlı kaldılar ama esasta artık sadece doğum ve ölüm arasındaki maddi yaşamı kabul ederek, bunun dışındaki her şeyi hurafe ilan ettiler.

Hurafeler de yaşamımızda elbet ki var. Ama daha önceki yazılardan birinde de sözünü ettiğimiz, Almanca'da mevcut bir atasözünün dediği gibi, insanoğlu artık " Bebeğin banyo suyunu dökerken, bebeği de suyla birlikte leğenden atmaktan" vazgeçmeli ve "hurafe" ile "görünmeyen gerçek" arasındaki farkı ayırt etmeyi, yeniden öğrenmeli. Bunu da, öyle görünüyor ki, yakın gelecekte Kuantum Fiziğinin yardımıyla becerebilecek. Kuantum Fiziği, maddi dünyanın ötesini adım adım keşfetmeye devam ettikçe, görünmeyen alemler ve güçler hakkında anlatılanlardan nelerin doğru, nelerin yanlış olduğu da, yavaş yavaş gün ışığına çıkmaya başlayacak.

Kuantum Teorisinin kurucusu Max Planck 1944'de Floransa'da verdiği konferansta şöyle söylüyordu: "Aslında tek başına madde mevcut değildir. Tüm madde, atom parçacıklarını titreşim haline geçiren ve onları bir arada tutan bir gücün etkisiyle meydana gelir ve varlığını devam ettirebilir." Max Planck, bu gücün ardında bilinçli ve zeki bir ruh bulunduğunu ve bu ruhun, mevcut tüm maddenin ilk sebebi olduğunu söylüyordu.

Evrendeki kara delikleri ilk bulmuş olan Amerikalı Kuantum Fizikçisi John Wheeler, biz insanların evrenin sadece etkisiz seyircileri olmayıp, kozmik

yaşamı etkileyerek, evrende olup bitenlerde doğrudan yer aldığımızı söylüyor. Alternatif Nobel Ödülü sahibi Alman Kuantum Fizikçisi Hans Peter-Dürr de aynı fikirde. Peki, biz insanlar, nasıl etkileyebiliyoruz kozmik yaşamı? Kuantum teorisyenlerine göre, atom parçacıkları, örneğin bir elektron, biz onu ölçmeye kalkışmadığımız sürece, aynı anda, çeşitli hallerde bulunuyor. Biz bunu önce maddi olmayan bir "Olanaklar Bulutu" şeklinde tasavvur edebiliriz. Fizikçiler buna "Olanak Dalgası" adını veriyorlar. Ancak biz bu elektronu incelemeye aldığımızda, yani onu ölçmeye kalktığımızda, bu parçacık belli bir hal ve belli bir yer için sabitleşiyor. Bu "Kuantum Teorisi"nin "Kopenhag Yorumu" ve şimdye kadar hemen tüm fizikçilerin benimsediği bir görüş. Yani bu anlayışa göre, inceleme veya dikkati bir parçacığa çevirme olgusu, yani bir başka deyişle "insanî ilgi", o parçacığın atom öncesi yapılanmasını etkiliyor. Şimdye kadar Kuantum Fiziğinin tespit edebildiği bir gerçek bu.

İşte tam bu noktada "Kuantum Mistikleri" yani, bu kitapların yazarları ve kitaplardaki fikirlerin savunucuları ile bazı "Kuantum Fizikçileri" arasındaki fikir ayrılığı ortaya çıkıyor. Kuantum mistikleri, düşünceler ve arzularla, madenin oluşumuna etki edilebilen bu noktada, maddeyi istediğimiz yönde etkileyebileceğimizi ve arzularımızı gerçekleştirebileceğimizi savunurken, fizikçiler bunu iddia etmekten kaçınıyorlar. Sebebi de belli, müspet ilim ancak defalarca tekrar edilen denemelerde, aynı çıkan sonuçları kabul edebilir. Şu ana kadar da

herhangi bir denemede, düşünce gücüyle atomları bir araya getirerek ve onları etkileyerek örneğin çoktandır arzu edilen bir otomobil yapılması mümkün olamadı.

İnsanoğlunun sabırsızlığı ve tasavvur gücünün sınırlılığı, işte böyle bir konuda ileriye tahmin ederek, aykırı görünen fikirleri uzlaştırabilmesini engelliyor. "Kuantum Mistikleri", belki kendi deneyimlerinden yola çıkarak, kendi arzularının gerçekleşmiş olması olgusunu esas alarak, düşüncelerin maddeyi etkileyeceğini savunurken, düşünce ve maddeyi oluşturmak arasındaki bağlantının kurulabilmesi için, daha hiçbirisi ortaya çıkarılmamış kim bilir ne kadar başka şartın ve doğa kanunun bulunduğunu ve kendilerinin bunların hiçbirini bilmediğini unutuyorlar. Yani onlar sadece "istemek" ve sonuç yani "kavuşmak" üzerinde yoğunlaşmış, işi diğerlerinin gözünde bir çeşit "mucize" veya "inanılmaz olay" haline dönüştürüyorlar. Fizikçiler de, henüz keşfetmeye başladıkları, bugüne kadarki bilim dünyasının sınırlarını zorlayan yepyeni doğa kanunları karşısında, elbet ki ihtiyatı elden bırakmak istemiyorlar.

KUANTUM MELEKLERİ

Yine son senelerde "Melekler" üzerine yazılmış kitaplar, meleklerle temas halinde olduğunu söyleyen ve kendilerine çeşitli sorunlarının çözümü için koşan binlerce insana, meleklerin tavsiyelerini aktaran "melek aracıları", bu konuda konferanslar, seminerler, melekler aracılığı ile yapılan tedaviler, batı dünyasında çok güncel.

İsviçreli Astronom Bruno Binggeli, meleklerle fotonlar (atomun ışık parçacıkları) arasında paralellikler görüyor ve onları "sınırları aşan birlik ve bütünlüğün elçileri" olarak tanımlıyor. Binggeli'ye göre, her ikisinin de yapısı ışık, her ikisinin de kütlesi yok, her ikisi de sırf enerji ve her ikisi de güç iletiyor. Melekler, Tanrı'nın gücünü, fotonlar elektromanyetik sahanın gücünü. Her ikisi de sayısız defa vardır ve ortaya çıkışları önceden söylenemez. Melekler zaman ve mekânın dışındadır, fotonlar için de Einstein'ın da belirttiği gibi, bir zaman yoktur.

Zürih'teki Kuantum Filozofisi Merkezi Fizikçisi Antoine Suarez ise, bizim realitemizi etkileyen görünmez varlıkların mevcudiyetini deneyle ispatlayabileceğini söyleyerek, 2007 senesinde bu konuda yayımladığı "Kuantum Melekleri" isimli eseriyle bütün dikkatleri üzerinde topladı.

Suarez'in deneyi, Kuantum Fiziğindeki meşhur "Çapraz İlişki" fenomenine dayanıyor. Bu olguya göre, aynı ışık kaynağından çıkan iki foton tamamen aynı davranışı gösteriyorlar. Bir fotonun duru-

mu ölçüldüğünde, aradaki mesafeye bakılmaksızın, diğer fotonun da durumu, yani gireceği hal, otomatikman belirlenmiş oluyor. Bu sonuç için Kuantum Teorisine göre mutlaka bir çeşit bir hesaplama yapılmış olması gerek. Buna göre tüm evrenin bir çeşit devasa Kuantum Bilgisayarı olması gerekir. Bilim için burada ortaya çıkan soru şu: Kim bu sayısız hesapları yapıyor ve bu bilgisayar nerede?

Suarez'in yaptığı deney ise, bu iki foton arasındaki etkilenmenin, aradaki zaman faktörü kaldırıldığında da işlediğini gösteriyor. Bu deneyde, hangi fotonun daha önce ölçüldüğü bilinemezken bile, yani zaman bir rol oynamazken etkilenme baki kalıyor. Fizikçinin bundan çıkardığı sonuç ise çok ilginç: "Bu etkilenmenin kökleri zamanın, kısacası bizim fizik dünyamızın sınırları dışındadır."

Fizikçi buradan çıkararak ulaştığı bilgiyi şu sözlerle ifade ediyor: "Eğer bu böyleyse, demek ki fizik dünyamızın dışında, durmadan bu kuantum mekaniği hesaplarını yapan çok güç sahibi ruhsal ajanlar mevcut. Bu ajanların bir beyne bile gereksinimi yok, bunun için ihtiyaç halinde somut parçacıklar halinde materyalize olabilen dalga fonksiyonları yeter."

Kuantum Fiziği bu noktada, maddenin ve görünen evrenin, görünmeyen zeki ve bilgili güçler tarafından şekillendirilip yönlendirilmekte olduğunu kabul ediyor. Bu tanımlama, şimdiye kadar dünya yüzünde mevcut bütün dinlerde ve manevi öğretilerde melekler veya yük-

selmiş bedensiz varlıklar olarak tasvir edilip tanıtılan idareci varlıkların bilimsel anlatımından başka bir şey değildir.

MADDENİN DIŞINA GİDEN YOL

Suarez'in ulaştığı sonuçlar, bugünkü dünyamızın yalnızca maddeyi esas kabul eden müsbet bilimleri açısından çok önemli. Burada kısaca değinebildiğimiz bu yeni söylemler, bilim dünyasının bugüne kadar sıkıca tutunduğu değerlerden kuşku duymaya başladığının kesin birer delili. Bilim adamları uzun bir zamandır maddenin üzerindeki örtüyü kaldırarak, madde ötesine bakmaya çalışmaktalar. Bu uğraşlarının yavaş yavaş netice vermeye başlaması, görünen maddi dünyamızın iplerinin, görünmeyen, ölçülüp tartılamayan yerlerde olduğunun ipuçları, gün geçtikçe birer birer su yüzüne çıkmakta.

Atomun parçacıklarının hem maddi, hem maddi olmayan özellikler taşıdığının anlaşılması, zaman ve mekanın dışında cereyan ettiği tespit edilen bir takım fenomenlerin ortaya çıkması, atom parçacıklarının davranışlarını izah edecek hesaplamaların, dolayısıyla bu hesapları yapıyor olması gereken zekânın veya zekâların mevcut olması zaruretinin, bilim adamlarının karşısına dikilmesi, bilimde ve dünyanın gidişatında yepyeni bir devreye girildiğinin açık işaretleridir.

Elbette ki, bilimde eski kavramlara inananlar, eski bilim dünyasının duvarlarının çökmesine direnecekler, dünyayı

ve evreni şimdiye kadar olduğu gibi geleneksel ölçü ve tartı aletleriyle izah etmeye devam edeceklerdir. Bugünkü bilim dünyasının birkaç yüzyıllık binaları kolayca yeniden şekillenmeyecektir. Bu Galileo zamanında da böyleydi, şimdi de böyledir.

Ama ilerleyen zamanda, Kuantum Fiziği ve onun açtığı yoldan gidecek olan belki daha başka bilim dalları, insanın ve evrenin maddeden ibaret olmadığı gerçeğini, inkar kabul etmeyecek bir biçimde adım adım gözler önüne sereceklerdir.

Evrenin görünen ve görünmeyen alemleriyle bir bütün olduğu, her şeyin bir-biriyle bağlantılı olup, eylemlerimizin, yaşadığımız olayları ve diğer varlıkların olaylarını ve onların eylemlerinin de bizim olaylarımızı etkiledikleri ve daha bir sürü gerçek ortaya çıkacaktır.

Dünyamızın ve insanlığın günümüzdeki sorunları pek çok ve başa çıkılmaz gibi görünse de, yeni ve daha iyi bir yaşam için beslenen umutların yeşermesi ve meyve vermesi de, çok yakın bir gelecekte mümkün olabilir.

Bu amaç için de, insanoğlunun bugünkü maddi dünya görüşünü terk etmesi elzemdir.

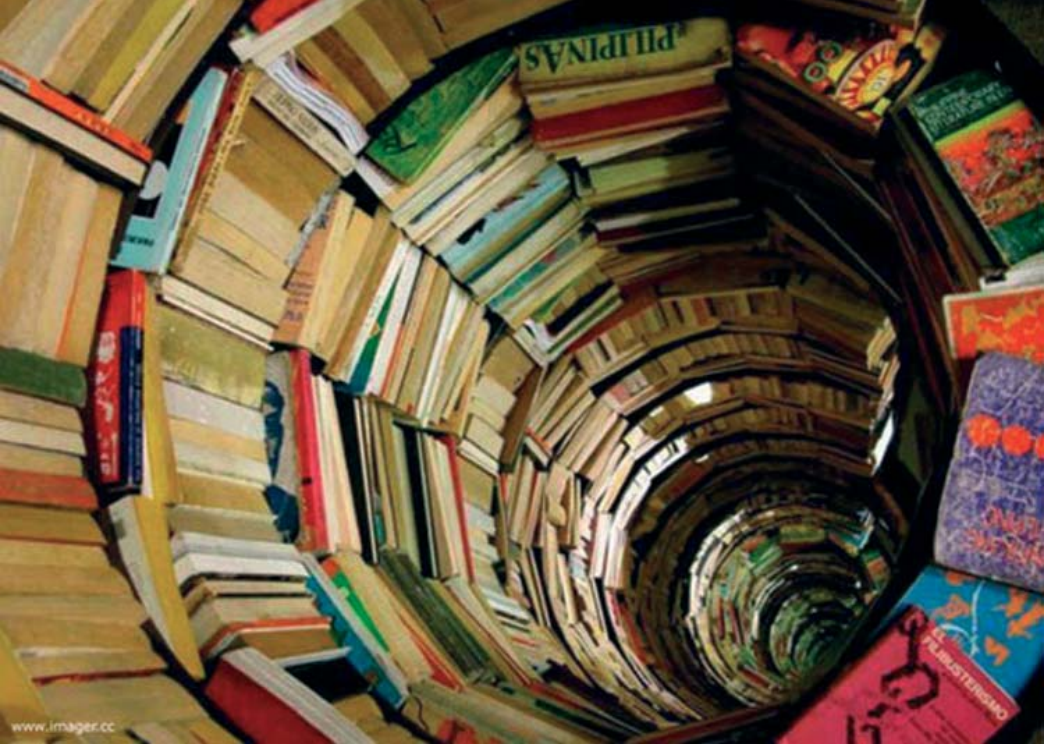
Bu süreç de başlamıştır artık.

Alıntılar:

P.M. Bilim Dünyası

Manon Baukhage ve Thomas Vasek

CUMHURİYETİN İLK YILLARINDA EĞİTİM - XIII

Eğitimin Yozlaştırılması

Yalçın Kaya

Açılışlarının 70. Yıldönümünün kutlandığı bu günlerde Köy Enstitülerinin kuruluş aşamalarına ilerdeki sayılarımızda geri dönmek üzere kısa bir ara vererek günümüzde Türk eğitiminin içine düşmüş olduğu bunalımı kısa geri dönüşlerle özetlemeye çalışalım.

Cumhuriyet eğitimi; ilk dönemlerinde toplumun, köylü kesiminin kalkındırılması amacına yönelikken, 1950-1960 döneminde niteliksiz ortaöğretime, 1960

sonrasında ise niteliksiz bir yüksek öğretime dönüşür. Kısaca: Cumhuriyetin ilk yıllarında eğitimin tabana yayılması ve laik eğitim, Hasan Âli Yücel döneminde (1938-1946) işe ve mesleğe dönük eğitim, yeni hayat yeni insan amacına yönelir. Daha sonra, çok partili döneme geçilince de ilkesiz ve ödücülü bir eğitim politikası izlenmeye başlanılır.

Öne sürdüğümüz bu eğitim politikalarını ve eğitimimizin içinde bulun-

duğu açmazları 1984 yılında bir araya gelen Milli Eğitim eski Bakanları da açıkça itiraf etmişlerdi.

Örneğin CHP'nin son eğitim bakanı olan ve de Köy Enstitülerine darbe üstüne darbe indiren Tahsin Banguoğlu şöyle diyordu: "Milli Eğitimde devlet politikası sağlanamamış ve eğitime partililer yön vermeye kalkışmışlardır. Açılan okullarımızın bir çoğu bir müdür, bir mühür ilkesiyle açılmıştır. 1946 sonrası ödün vermeye yatkındı. İlkokullara din dersleri koydum, İmam Hatip Okullarını, İlahiyat Fakültesini açtım, Bakan devrimleri yıkıyor! dediler." Söyleyenlerin haklı olduğu anlaşıldı sonraları, ama eski Bakan Banguoğlu 1984'te bile hâlâ uyanamamıştı.

Eski bakanlardan Rıfıkı Salim Burçak şöyle diyordu: "Milli Eğitim Bakanlığı denilebilir ki hedefinden bir ölçüde saptırılmış ve milli öğretim bakanlığı haline gelmiştir."

Öğretmen kıyımının baş uygulayıcısı olarak eğitim tarihimizde yer alan ve kendisi de bir öğretmen olan Orhan Dengiz: "Öğretmen yetiştiren kurumlar Bakanlıktan ayrılmıştır. Kanaatimce en büyük yanlışlık buradadır. Üniversitelerde öğretmen yetiştirmek mümkün değildir... Laiklik konusunda hassas olunmalıdır. Bilhassa İmam Hatip Okulları açıldıktan, okullarda din dersleri okutulmaya başlandıktan sonra laiklik konusu daha da hassas bir konu olmuştur."

Ali Naili Erdem şöyle bir durum saptaması yapıyordu: "Bakanlık, milli olma özelliğini kaybetmiştir. Milli Eğitimde sadece öğretim kalmıştır ve eğitim öğretmen politize olmuştur."

Eğitim Bakanlığı da yapmış Prof. Turhan Feyzioğlu: "Bir müdür bir mühür ile hemen ortaokul veya lise açma yoluna sapılırsa ekonominin ihtiyaçlarıyla eğitim arasındaki ilişkiler koparılır. Üniversite kapısında gereksiz yığılmalar, diplo-malı işsizlik artar.. .En düşük puan alanlar öğretmen okullarına giderse kendisi ortaöğretimde başarısız olan kişi, günün birinde öğretmen olduğunda korkarım, başarılı öğrenciye sempati duymaz... Öğretim Birliği Yasalarının ilke ve amaçlarının ortadan kalkmasından korkuyorum."

Sabahattin Özbek: "Hâlâ köyde talebe, koltuğunun altında tezekle, odunla okula gidiyor. Bize gelip ille şu köye de lise aç diyorlar. Biz de dayanamıyor, açıyoruz."

Avni Akyol: "Eğitim sistemimizin değişik kesim ve kademeleri arasında bütünlük ve tutarlılık sağlanamamıştır. Çocuklarımıza geçerliliğini yitirmiş, faydasız, temelde ezbere dayalı, yaratıcı gücü köreltici, ölü bilgiler veriliyor."

Bu karamsar tablonun oluşmasında hayli emeği olan bu eğitim bakanlarının itirafları birer ibret vesikasıdır.

Eski bakanların çizdiği bu karamsar tabloyu daha da karartan saptamalar bir hayli çoktur. Eğitimci H.Hüsnü Cırıtlı şöyle diyordu:

"Eğitimde, çağdaş uygarlık düzeyi üstüne çıkacağımız umudunu yarım yüzyıldır her gün dua eder gibi yinelemekten edemiyoruz... Zengin vatandaşların yardımlarından kamuyu yararlandırmak iyi bir şey ama onların hamiyetine bağlanarak okul yapımını, cami yaptırma benzeri bir hayrat alanı haline getirmenin devlet ve toplumdan götüreceklerini iyi

hesaplamak gerekir."

Günümüz eğitiminin geldiği bu noktayı iyice anlayabilmek için biraz daha geri-lere gidip, Atatürk Devriminden verilen ödünlerin başına koyabileceğimiz "laiklik" ödününün eğitime nasıl yansıdığını kısaca da olsa incelemeliyiz.

Laik Eğitim Alanında Verilen Ödünler

Cumhuriyet Türkiye'si II. Dünya Savaşının ardından çok partili demokratik düzene geçerken iktidarların gericiliğe karşı verdiği ödünlerin en önemlisi eğitim alanında olur. CHP iktidarının son Milli Eğitim Bakanlığı 1 Şubat 1949 tarihinde bir genelge yayınlarak ilkokullarda program dışı din dersleri okutulmasını ister. Seçimlerden sonra, DP iktidarı zamanında, 4 Kasım 1950 tarihli genelge ile de din dersleri programa alınarak laik eğitimde ilk gedik açılır. CHP iktidarı son dönemlerinde din derslerini seçmeli, eş deyişle zorunlu olmamak koşulu ile eğitim alanına sokmuştur. CHP bir anlamda dini eğitimi arka kapıdan içeri buyur ederken, DP iktidarı ön kapıyı açmıştır.

Aslında yeni iktidar sahiplerinin, iktidara geldikten sonraki ilk "icraatları" 17 Haziran 1950'de Arapça ezan yasağını kaldırmak olmuştur. Batı dünyasında, daha 16. yüzyılda başarıya ulaşmış olan; halkların kendi dilleri ile ibadet etmeleri uğraşı, uluslaşmanın din alanına yansımaları sayılmaktaydı. Ezan dilinin Arapçaya çevrilmesi laiklik ilkesinden verilecek ödünlerin bir habercisi gibiydi.

CHP'deki bu değişimin nedenlerini uzun uzadıya tartışmaya, incelemeye

gerek yok. Gene de şunu eklemeliyiz: 1950'lere geldiğinde CHP'nin sırtını dayadığı aydın bürokrat kadrolar artık ülke genelinde ağırlığını kaybetmiş, yerini sınıfsal ağırlığını yeni yeni duyurmaya başlayan, sanayiye yönelmekte acelesi olmayan, ithalat ihracat ile palazlanmış bir çeşit sermayecilere bırakmıştır.

Gittikçe kızışan oy kavgası yarışında geri kalmamak için CHP'nin de açık artırmada pey sürmesi gerekiyordu. CHP, bu açık artırmada ilk olarak din eğitimi olgusunu pey olarak ileri sürdü.

Din derslerinin başlangıçta seçmeli olması olgusu CHP iktidarı döneminde gündeme girer. DP iktidarı döneminde dersler zorunlu hale getirilir, 1982'den sonra ise liselerde de zorunlu yapılır.

1930'lu yıllarda önce kent okullarından, sonra da köy okullarından kaldırılan din derslerinin CHP hükümetince program dışı ve ana-baba isteğine bağlı olarak ilkokulların 4 ve 5. sınıflarına konmasının ardından, DP yönetimi 1950 de, henüz iktidarı devralmasının üstünden 6 ay geçmeden din derslerini program içine alır. 1956-1957 öğretim yılında ortaokul ve dengi okulların 1. sınıflarına seçmeli din dersleri konulur, ardından 1974 yılında okullara zorunlu ahlâk dersinin konulması gerçekleşir.

1930'larda kendiliğinden kapanan İmam Hatip Okulları 1951 yılından sonra açılmaya başlanır. İstanbul, İzmir, Konya başta olmak üzere 7 il merkezinde açılan bu okullar için, İlim Yayma Cemiyetleri aracılığıyla geniş yardım kampanyaları gerçekleştirilir. 1959 yılında İstanbul'da ilk Yüksek İslâm Enstitüsü açılır. Amaç orta öğre-

time din öğretmeni yetiştirmektir. Köy Enstitülerinin kapatılmasının yarattığı öğretmen açığını kapatmak için 1961 yılında çıkarılan bir yasa ile yedek subay öğretmenler Milli Eğitim Bakan-lığı emrine verilir. Öte yandan Öğretim Birliği Yasası'na aykırı olarak açılan Kuran Kursları hazırlık eğitimi vermeye başlamış, bir anlamda medrese dönemi geri gelmiştir. Böylece Türkçeyi ne okur ne de yazar, Arapçayı ise sadece okur ama yazamaz bir kesim ortaya çıkacaktır. 1982-1983 ders yılında, din dersleri liselerde de zorunlu ders haline getirilir.

1949 yılında ilkokulların 4. ve 5. sınıflarına zorunlu olmayan din dersi eklenmesine ve gereğinin Milli Eğitim Bakanlığınca yerine getirilmesine eğitim kurultayınca karar verilmiştir. Kurultayda laik devlet ilkelerine aykırı bu karara olumsuz oy vererek partisinin sayılabiliğinden da çekilen tek onurlu kişi şair Behçet Kemal Çağlar olur.

Seçmeli din dersinin uygulamasıyla görevli olan dönemin Milli Eğitim Bakanı Tahsin Banguoğlu daha sonraki yıllarda şöyle diyecektir:

"Ben bir hile yaptım, okullarda çocuklarına din dersi verilmesini istemeyen veliler yazılı olarak başvursunlar biçiminde bir yönerge hazırlattım. Böylece hemen hiçbir veli ben çocuğuma din dersi okutmak istemiyorum diyemediği için o gün bugün okullarda din dersi zorunluymuş gibi okutuldu."

Dilekçe vererek çocuğunun din dersi almasını istemeyen tek kişi Prof. Dr. Bülent Nuri Esen olmuştu. Okullara din dersleri konulması niçin yanılttı?

"Devletin görevi okullarında bilimsel

gerçeklerin eğitim ve öğretimini yaptırmaktır. Örneğin sosyoloji dersinde din olgusunun bilimsel açıklamaları da yapılır ama belli bir dinin ilmihali telkin edilmez. Devlet bilime olan güvenci, akla, deneyime saygıyı aşılır, yoksa belli bir dine olan inancı aşılama görevi değildir. Bunu yaptığı anda çelişki içine düşmüş olur. Çünkü dinin ileri sürdüğü kimi önermeler bilimsel bilgiyle çelişir durumdaysa devletin eğitim dizgesini parçalar, çelişkili kafalar yetiştirmekten öteye bir sonuç vermez. Oysa devletin görevi tutarlı kafalar yetiştirmektir."

Düşünce, inanç, din ve vicdan sorunları devletle birey arasındaki ilişkilerin değil, bireylerin kendi aralarındaki ilişkilerin konusudur. Bunun adı ise laikliktir. Laiklikte devlet dinin ne yandaşı ne de karşıtıdır, kurum olarak dinin dışında, uzağındadır.

"Okullarda din eğitimi isteyen aileler çoğunluktadır, demokrasi de çoğunluk yönetimi olduğuna göre din dersi okutulmalıdır" demek işin safsataya dökülmüş halidir. Çoğunluk istiyor diye azınlığın özgürlüğü çiğnenemez.

Çocuklarımıza ahlâk eğitimi de vermeliyiz konusuna gelince: Çağımızda ahlâk anlayışının, hele hele toplumsal ahlâk anlayışının temellerinde aklın ve bilimin öncülüğüne inanmak, insan haklarına saygı göstermek, bağımsızlık bilinci ve demokrat olmak vardır. Yetişecek kuşaklara bunu vermek için din öğretimine gerek olup olmadığı ise tartışmaya açıktır..

Konunun uzmanları şöyle diyorlar:

"Aslında, bir bütün olan insanları inananlar inanmayanlar diye ayıran cihat

çığıllıkları ile kadınerkek eşitliğini yadsıyan, kadına cennette bile özgürlük tanımayan; kafaları cin-peri-melek gibi kavramlarla dolduran dinsel eğitimden geçen kişilerin başta bilim ve akılcılık olmak üzere çağdaş değerlere saygısı olabilir mi?

Demokrat Parti Döneminin Eğitim Politikası

Demokratik bir devrimle başladığı söylenen, askeri bir devrimle kapanan bu döneme, eğitime bağlanan umutların söndüğü, demokratik eğitimin yaygınlaşması beklenirken yeni yeni kökleşen eğitim felsefesinin terk edilip "bir müdür, bir mühür" ciddiyetsizliğinin başlatıldığı, oy kaygılarıyla plânsız ve hesapsız okulların açıldığı, Köy Enstitülerinin kapatıldığı, İmam Hatip Okullarının gereğinden fazla açıldığı bir dönem olarak bakmak gerekir.

1951 yılında ülke genelinde büyük bir patlama ile açılan İmam-Hatip Okulları, Müslüman halkın gereksinmelerini karşılama diye değil, "dinsiz bir yönetimden kurtulma" demagojisine oturtuldu. Halkevlerinin, Halkodalarının kapatılması, öğretmene solcu ve muhalif gözüyle bakılması, ulusal eğitimin, kısa vadeli politik kaygılarla özdeşleştirilmesi ile devam etmesine neden oldu.

Devrimler halka mal olanlar ve olmayanlar diye iki ana gruba ayrıldı. Dildeki arılaştırma çabaları yadsındı, unutulmaya yüz tutmuş Arapça ve Farsça sözcükler dile geri getirildi.

Tüm bu olumsuzluklara karşın 30 yıldır yerleşmiş eğitim gelenekleri kolay

kolay sökülüp atılamadı. Bir karşılaştırma olması bakımından Fransa'yı örnek olarak verelim. Fransa, 1789 Devrimi ile 1960 yılları arasında sadece eğitim örgütleri ve eğitim programları için 63 ciddi reform gerçekleştirmişken, bizim eğitim tarihimizde; öğretmen okullarının açılması, medreselerin kapatılması, Öğretim Birliği, karma eğitim, Harf Devrimi, Köy Enstitüleri gibi sayılı reformlar yaşanabilmiştir. Bunların tümünün Atatürk döneminde gerçekleşmesi de bir rastlantı değildir. DP; o denli suçlamalar yönelttiği CHP iktidarından eğitim mirası olarak 17.428 ilkokul, 406 ortaokul, 88 lise, 326 mesleki ve teknik okul, 34 üniversite ve yüksek okulla % 35 oranında bir okur-yazar vatandaş kitlesi ve de 47.700 kişilik, eğitmenden profesöre değin yelpazelenen bir eğitimeci kadrosu devraldı. Yıllar geçtikçe 1950 başlarında ülke genel nüfusuna oranı % 35 olan okur yazar oranı artacağına azalmaya başladı.

Yeni iktidar Milli Eğitimi yönlendiren tüm kadroları tasfiye etmekle işe başladı. Rüştü Uzel, İ. Hakkı Tonguç gibi deneyimli ve inançlı, ülkücü genel müdürler işbaşından uzaklaştırıldı. Bakan Tevfik İleri zamanında eğitimde Amerikan modeline yönelindi ve tıpkı Marşal yardımı gibi Amerikan patentli eğitim anlayışı ülkeye ithal (!) edildi.

Türk eğitiminin yozlaşmasını birkaç sayfa içine sığdırmak elbette olanaklı değil. Dergimizin önümüzdeki sayısında konuya gene eğilecek, eğitim sisteminin Amerikanlaşması konusuna değineceğiz...

Eski Gün Işığının Son Saatleri

Yazar: Thom Hartman Çeviren: Arın İnan

Neyi Hatırlamaya İhtiyacımız Var?

*Çapulculuk, yağmacılık,
kan dökücülük, hırsızlık...
herkes esas imparatorluğun
bu olduğunu zannediyor.
Nerede bir vahşilik varsa,
herkes ona "Barış" diyor.*

Tacitus - Eski Roma Tarihçisi

Altın dünyanın en büyük ve en mükemmel hazinesi diye kabul ediliyor. Ona sahip olan bir kişi dünyada ne isterse yapabilir ve hatta ruhları Cennete bile yükseltebilir. Kristof Kolomb (1503 yılında İspanya Kralı ve Kraliçesine yazdığı bir mektuptan alıntı)

Atalarımızın anılarıyla olan bağımızı kaybetmiş durumdayız. İki yüz nesil önce anlatılan hikâyeleri artık hatır-

lamıyoruz. Tarih kitaplarımızın çoğu, o zamanları adeta hiç yaşanmamış gibi kabul ediyorlar. Nasıl unuttuk? Acaba diğer uygarlıklar da tıpkı bizim gibi böyle bir hafıza kaybı yaşıyorlar mı? Atalarımızın hatıralarını yeniden gün ışığına nasıl çıkarabiliriz? Kristof Kolomb 1492 yılında okyanusa açılmıştı. Amerikan çocuklarına, bu tarihin Amerika'nın keşfi olduğu öğretildi. Bu, Amerika'nın Avrupalılar tarafından keşfedildiği tarihti.

Kuzey ve Güney Amerika elbet ki bu tarihten çok önce keşfedilmişti. Leif Ericson ve diğer Norveçli kaşifler, M.Ö 100 civarında ve 54 yılından hemen sonra buralara gelmişler ve Keltleri New England sahillerine yerleştirmişlerdi. (Bu keşif gezileri hayli başarılı biçimde belgelenmiştir). Bu tarih, Sezar'ın, Roma imparatorunun İngiliz adalarını ilk kez işgal ederek oradaki Keltleri ve rahipleri (Druidler) ülkelerinden zorla çıkararak esir ettikleri yıllara denk düşmektedir.

İki bin yıl önce vuku bulan bu tesadüfler bile insanların Amerika'ya ilk kez ayak basmadıklarına işaret etmektedir. Böyle bir şeyin muhtemelen 40 bin yıl önce gerçekleşmiş olması gerekiyor çünkü. Paleoantropologlar, Bering Boğazından (on bin yıl önce burası bir boğazla ayrılmamıştı) Amerika kıtasına üç büyük dev göç dalgasının yaşandığını belirtiyorlar. Bu göçlerin en eskisi yaklaşık 35 bin ila 40 bin yıl önce yaşanmıştı. Böylece buraya kendilerine Inuit diyen insanlar gelmiş ve Arktik bölgesine yerleşmişlerdi. Bu kişilere Avrupalılar

geçmişte Eskimo diyorlardı. Bu göçlerin ikincisi, şimdi Arjantin olan bölgeye yapılmıştı, ki bunun zamanının günümüzden 25 bin ila 15 bin yıl önce olabileceğini söylüyor. Bazıları bu kişilerin Pasifik Okyanusunu teknelerle geçerek buralara geldiklerini iddia ediyorlar. Üçüncü göç dalgası ise, günümüzden 10 bin yıl önce vuku buldu ve böylece Kuzey Amerika'da insan kolonileri görülmeye başlandı.

Kristof Kolomb, 1492 yılında Hindistan'ı ziyaret etmek için yaptığı yolculukta Hispanolia isimli adaya ayak bastığında, kendisinin büyük bir imparatorluğun temsilcisi olduğunu düşünüyordu. Aslında o zamanın bilinen en büyük iki imparatorluğundan birincisi Çin'deki Ming Hanedanlığı ikincisi ise Osmanlı İmparatorluğu idi. Bu iki dev imparatorluk dünyanın yarısını aralarında paylaşmışlar ve Asya'nın (kısmen de Avrupa'nın) doğal kaynaklarına ve ticaretine el koymuşlardı. Bu iki imparatorluğun kontrolü olmaksızın denizler ve kıtalar aşılamıyordu. Kristof Kolomb bu nedenle Hindistan'a giden başka yollar keşfetmek, böylece de bu iki imparatorluğa geçiş parası vermekten kurtulmak istiyordu. (Bu arada o dönemdeki insanların dünyayı tepsi gibi düz olarak görmeleri bence bir mitten başka bir şey olamaz çünkü tüm denizciler gemilerin ufuk çizgisinde kaybolduklarını zaten biliyorlardı. Ayrıca bu bilgi o dönemin akademik ve denizcilikle ilgili çevrelerinde yüz yıldır biliniyordu) Bir diğer spekülasyon ise, Kolomb'un kendinden önce Amerika'ya giden Porte-

dediğimiz ülkenin kıyılarına ulaştı. 62 tane atlı adamı ve 198 tane askeriyle birlikte karaya çıkarak bir İnka kasabası olan Cajamarca'ya ulaştı. Burada imparatorla görüşmek istediğini belirtti. İmparator buraya onunla barışçıl bir buluşma gerçekleştireceğini umarak geldi ancak Pizarro onu esir

kızlıların (1460) orayı "Batıdaki uzak ve zengin topraklar" diye nitelendirmesinin ardından oraya altın ve esir ticareti amacıyla gittiğidir. Sonuçta Kolomb'un, Hispanoila adasına yaptığı keşif, orada altın ve esir bulunduğundan dolayı, Hindistan'a yapacağından daha kârlı olmuştu. Kolomb ülkesine inanılmaz zengin bir adam olarak geri dönmüştü.

Kolomb'un Amerika'ya yaptığı bu keşif, diğer İspanyol ve Portekizli gemicilerin iştahını kabartmıştı. Ve 30 yıl içinde İspanya, Meksika kıyılarına adeta çıkarma yaparak on binlerce ton ağırlığında altın elde etmişti.

O dönemlerde, İspanyol fatihlerinden birisinin kulağına, Güney Amerika bölgesinde binaların dış yüzeylerinin bile altınla kaplı olduğu ve insanların inanılmaz derecede zengin olduğu bir yer hakkında dedikodular gelmişti. Francisco Pizarro 1532 yılında 260 tane adamıyla, adına şimdi Peru

aldı. Sonunda kurtulmak için ona iki oda dolusu gümüş ve bir oda dolusu altın verdiler, ki bunların şimdiki değeri 60 milyon doların üzerindedir.

Pizarro, kendisine ödenen bu fidye parasından sonra İnkaların ne kadar zengin olduklarını anlamıştı. Bu nedenle imparatoru ve yardımcılarını boğarak öldürdükten sonra esas hedefi olan İnka İmparatorluğunun başkenti Tahuantinsuyu'na doğru yola çıktı.

Burası o dönemin en büyük imparatorluğunun (ki bu, Ming Hanedanlığından ve Osmanlı İmparatorluğundan bile daha büyüktü) başkentiydi.

İnka İmparatorluğu şimdi Peru, Arjantin, Şili, Kolombiya, Bolivya ve Ekvador diye bilinen ülkelere hükmediyordu. Dolayısıyla hükmetmediği tek yer şimdi Brezilya denilen yer ve yağmur ormanlarıydı. (Brezilya'yı daha sonra Portekizliler ele geçirecekti). İnka İmparatorluğu hepsi

de her türlü hava koşuluna dayanıklı olan 40.000 km.lik geniş yollara ve imparatorluğun sınırları içinde en ücre bir yere bile kolay ulaşım sağlayacak diğer yollara sahipti. Buradaki yol sistemi eşi benzeri olmayan bir alt yapıya sahipti. İmparatorluk, 80 tane politik bölgeye bölünmüştü ve tıpkı Romalılar gibi hükmettikleri insanların ortak bir dil konuşmalarını şart koşmuşlardı.

Cuzco şehrinin her yeri neredeyse altınla kaplanmıştı. Dev meydanlar, çeşmeler, büyük idari ve hükümet binaları, görkemli tapınakları vardı. Vatandaşlar altından yapılmış aksesuarlar takıyorlardı. Tapınakların tüm iç ve dış duvarları altınla kaplanmıştı. Her yerde altından yapılmış heykeller ve İnka tanrılarının altından yapılmış figürleri vardı.

Tıpkı Roma İmparatorluğu ve onu takip eden diğer Avrupa İmparatorlukları gibi İnka İmparatorluğu da elit bir aile tarafından yönetiliyordu. Ailenin toplam nüfusu 40 bin'den azdı. Nüfusun geri kalanını esirler, serfler ve

köylüler oluşturuyordu. İnka İmparatorluğunu oluşturan hanedan, Avrupa'daki hanedanların ortaya çıktığı bir zamanda hüküm sürmeye başlamıştı.

Pizarro'nun dünyanın en büyük imparatorluğunu sadece 260 adamıyla ele geçirecek, İspanya'ya binlerce ton altınla geri dönmesi ilâhi bir takdir diye nitelendirildi. (Pizarro bu topraklara ilk ayak bastığın-

da, ellerindeki meyveler ve kutsal objelerle onu karşılamak için gelen yerli halka şu ünlü mektubu okumuştü: "Kiliseyi tanımanızı ve İspanya Kralını Papa'nın adına bu topraklara hükmeden kralınız olarak kabul ederek, onun emirlerine uymanızı emrediyorum. Eğer uymazsanız, Tanrı'nın da yardımıyla, her karış toprağınızda sizinle her şekilde savaşağımdan emin olabilirsiniz. Sizleri, Kilisenin boyunduruğına, emirlerine ve yüceliğıne tabi tutacağım. Halkınızı, kadınlarınız ve çocuklarınız da dahil olmak üzere alacak ve esir yapacağım. Sahibi olduğunuz tüm mallarınızı ele geçirecek, size her türlü kötülüğü ve işkenceyi yapacağım. Dolayısıyla, burada tarafımdan göreceğiniz her zulüm, sadece ve sadece kendi hatanızın sonucu olacaktır.") Aslında bunun bu denli kolay olması, Pizarro 1532 yılında Cuzco'ya vardığında nüfusun hali hazırda yüzde altmıştan fazlasının ve belki de yüzde doksan kadarının ölmüş olmasıydı.

Çiçek hastalığının İspanyol denizciler tarafından 1520 yılında Meksika yerlilerine bulaştırılmasının ardından büyük bir salgın başlamıştı. Buradaki halkın, bu hastalığa karşı Avrupalılar kadar bağışıklıkları yoktu. Bu nedenle 1524 yılına gelindiğinde, çiçek hastalığı nedeniyle Panama'nın nüfusunun nerede ise tamamı hayatını kaybetmiş, hastalık buradan Güney Amerika'ya bulaşarak, yoluna çıkan herkesi öldürmüştü.

Son İnka İmparatoru Wayna Capac ve geriye kalan ailesi, 1525 yılında çiçek hastalığından hayatlarını kaybetmişlerdi. Ortaya öylesine büyük bir yönetim boşluğu çıkmıştı ki, oraya yedi yıl sonra varan Pizzaro, karşısında bir zamanların ihtişamlı uygarlığından geriye hastalıklı bir nüfus bulmuştu.

İnkalar geriye inanılmaz boyutta bir altın rezervi bırakmışlardı. Altının büyük bir miktarı mezarlıkların altında bulunuyordu. İspanyol hükümeti mezarlıkları altın madenleri olarak belir-

lemiştir. 1537 yılına gelindiğinde, altın arayışı öylesine bir çılgınlığa bürünmüştü ki, buraya binlerce İspanyol akın etmişti. İspanyol kralı Moche Vadi-sinde resmi bir altın eritme tesisi kurmuştu. Burası madenden altın eritmek için değil, (ki İnkalar bunu binlerce yıldır yapıyorlardı) altından yapılmış binlerce eşyayı ve sanat eserini burada eritmek için kurulmuştu. İspanyollar altından yapılmış paha biçilmez derecedeki bu eserleri (aralarında altın piramid ve mozoleler bile vardı) eriterek ülkelerine zahmetsizce götürüyorlardı. Burada çalışan İspanyolların başında operasyonu yönetmek üzere Kralın adamları duruyordu ki bunlar da, altın İspanyaya götürüldüğünde paylarını alıyorlardı (Yüzde 20). Şimdi bile, İnka eserleri oralarda yaşayan insanlar tarafından (illegal olmasına rağmen) çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Gelecek Ay: "Büyük Unutuş" isimli başlıkla konumuza devam edeceğiz.

ŞİLELİ

Şile Bezi - El Sanatları

Üsküdar Cad. No: 67 Şile/İstanbul

Tel: (0216) 711 52 17

Hoş Bir Sada Yükseldi Gönüllerden

Nadide Kılıç

Sevgi Dünyamız için...Bize can veren, heyecanuma heyecan katan sevgisi ile gönlümüzde her daim bize güç olan, Sevgili Büyüğümüz Sayın Refet Kayserilioğlu'nun yıllar önceden tek başına azmi, sevgisi ve inancıyla canlanıp Dergi'ye dönüşen sedamızın bizden sonra da nice ellinci yıllara da daha güçlü olarak binlerce gönüle ulaşabilmesi için. 18 Nisan 2010 Pazar akşamı, Bakırköy Yunus Emre Kültür Merkezinde, müthiş bir emeğin, içten gelen çaba ve gönül terinin görkemli sunumunda buluştuk... Biz bu hoş konseri dinleyip, seyreden şanslı dinleyiciler olarak.

Konser için sahne perdeleri açıldığı zaman, birbirinden apayrı birbirine hiç benzemeyen; yaşları, boyları, görünümleri, seçtikleri sahne kostümleri ve aksesuarlarıyla, oldukları gibi apaçık görünmeyi seçmiş, seçkin bir müzisyen topluluğu ile karşılaştık.

Onlar oldukları gibiydiler... ama o geceki ortak amaçlarını icra ederken, bestelerin notalarını seslendirirken, onları nağmeye dönüştürürken, müziğin eşsiz tınısında, güneşli günde yağmur sonrası doğan gökkuşağının renkleri gibi parlamaya başladılar... akşamın karanlığında, gönüllerimize.

Ünlü sanatçılarımızdan sayın Atilla Arcan'ın gönüllü sunuculuğu, ince mizah maharetiyle gecemiz şenlenerek başladı. Sayın Arcan, bir Fransız yazardan naklettiği mecaz mizahı da içeren bir fıkra ile söze başladı. Fransızları yaşlanan kadınları ve erkekleri ya sirkeyle ya da hoşafı tanımladıklarından bahsedip, bizi kahkaha ile coştururken... bizim kültürümüzde o yaşlardaki insanların nasıl saygı ve sevgiyle ellerini öpüp, başımızın tacı yaptığımızı hatırlatmasıyla içim kıvançla doldu. Sanırım salondaki herkesin de gönlüne benzer duygularla, anlık, içsel bir huzur saldı. Böyle bir hal içinde gönüllerimiz övünçle dinginleşti sanırım.

Sayın Arcan gecenin asıl maksadını anlattı tatlı dili, sevgi dolu mimikleriyle... konserin niçin tertiplendiğini, önemine dikkatimize sundu. Kırk yıla aşkın süredir Sevgi Dünyası dergisinin okuyucusu olduğunu, derginin ülkemiz insanının alanında bilgi vermek ve bilinçlendirmek açısından yaptığı hizmetin önemini hatırlattı.

Dergimiz için gönül gönüle verdiler, iki dost iki can kardeş; Sayın Mustafa Yılıgör ve Sayın Ilgaz Benekay... diğer dostlar hizmet için onlarla buluştu. Bu güzel proje sevgili Murat Özdemir, Burçin Bildik, Yasemin Çongar Ekici ile daha kolaylaştı, tamamlandı.

Eğer biz çok güzel ve doğru bir adım atarsak, yaratan görülmeyen ordularını bize yoldaş eder... ya da görünen, gönül verdiğimiz dostlarımız, arkadaşlarımız görünmeyen melekler gibi bizi destekler, çalışır... canla başla.

Bu konser projesi de böyle başladı, üç-beş ay önce... sonra her güzel ve doğru projeye yürekten katılan Sayın Sebahattin ve Fatma Özbakır kardeşlerimiz, Pera Güzel Sanatlar Lisesi salonlarını çalışmalarını için tashih ettiler. Konser gecesi de ses düzenini ücretsiz

verdiler... gelen misafirlerin zahmet-sizce ulaşımları için servis araçlarıyla üç güzergâha ücretsiz taşıma hizmetini de ihmal etmediler.

Pera'da çalışıldı, provalar yapıldı... nefes nefes besteler, seslere büründü, enstrümanlarla buluştu, şarkılar en güzeli yapmak için defalarca tekrardan vazgeilmedi. Uyumlu bir birliğin gereği için. Onca emek ve heyecan, o geceki görkemli konsere dönüştü.

Sevgi Dünyamız için... Bize can veren, heyecanıma heyecan katan sevgisi ile gönlümüzde her daim bize güç olan, Sevgili Büyüğümüz Sayın Refet Kayserilioğlu'nun yıllar önceden tek başına azmi, sevgisi ve inancıyla canlanıp Dergi'ye dönüşen sedamızın bizden sonra da nice ellinci yıllara da daha güçlü olarak binlerce gönüle ulaşabilmesi için.

O güzel gecede, ilk solo şarkıyı seslendiren Sayın Esin Hoşşöyler idi. Ülkemiz'in Klasik Batı müziği alanında Kültür Bakanlığı bünyesinde profesyonel korist ve solist olarak çalışan sevgili Esin'in güçlü sesiyle "Bizi Sevgisinden Vareden" i yorumlarken, besteye hakimiyeti, tavrı ve bizlerle gönül temasıyla bambaşka bir güzelliği de sundu... Arkasındaki güçlü koro sanki üç-beş ay önce değil de yıllarca aynı şarkıları meşketmiş profesyoneller gibi girdiler meyanlarda... Amatör profesyonel birbirine karışmış, güçlü bir ses olmuşlardı sahnede... Ardından, program akışında okuyacağınız gencecik solistler çıktı, aynı heyecanla... içlerinden yeni dinlediğim; davudi sesiyle, canlı gülüşü heyecanla belleklerimize de kazınan "İnsanın İnsana Farksızlığını" söyleyen Corc Şeker vardı, ki

tekrar tekrar dinlemek gel-di içimizden.

Sayın Sülün Akarsu Batı armonileri le "Bir Su Damlasıyım"i seslendirdi... küçük bir damlanın diğer su damlalarına kavuşma hikâyesiydi. Piyanoda

Muhammet Cafarof eşlik etti... Sn. Akarsu da güftesi ve bestesi kendine ait olan bu eserle birçok gerçeği hatırlattı bize... o güzel sesiyle.

Sn. Yasemin Çongar Ekici sahne aldı, Mesnevi'den bestelenen (besteler Rıdvan Günseli'

ye ait) üç eser seslendirdi. "Sensin Kerim Sensin Rahim" diye başladı, kısa konserine. İsmail Hakkı Özkan'ın "Bahar Kızı" ile sürdürdü, yine hoş nağmeler

yükseldi sahneden... En güzel notalara hayat verdi.

Konser, saatler ilerledikçe, biz dinleyenleri başka diyarlara, başka halden hale soktu... Sülün hanım ile bir su damlası olup çağlayana susadık,

sevgili Yasemin ile gönüllerimiz belki de sikkersiz Sema'ya kalktık.

Murat Özdemir, kalbimize dokunan güzel ve güçlü sesiyle Ömer Hayyam'ın dört satırda özetlediği evrenin serüvenini "Ey Kör!" diye başlayan bestede dile getirdi.

Burçin Bildik'in seslendirdiği "Anlatamıyorum" adlı besteyle konser sona erdi. Halbuki, sabaha kadar oturup dinleyebilirdik. Besteleriyle orkestra şefliği, koro çalıştırıcısı olarak Sn Mustafa Yılmaz hoş bir akşamı yaşatırken güzel bir iş yapmanın örneğini de bize sundu. Bir öz sözü

hatırlattı:

"Güzel eser verenler, güzellikler bulur, güzel yere giderler."

Gümüşlük'te Bir Konser - I

Özer Baysaling

(Aşağıdaki yazım, geçen sene Pentagram Yayınevi (www.pentagram.com.tr) tarafından yayınlanan "Fantastik" isimli kitabımdan, Sevgi Dünyası Dergisi için özel olarak, iki bölümde derlenmiştir. Ö.B.)

Nasıl anlatsam bilemiyorum!..

Ben önce akıl ve bilimin yol göstericiliğine inanan biriyim. Ayrıca tüm insanlığın, evrenin ve yaratıcı gücün duygusal bütünlüğünü de benliğimde hissederim. O bütünlük içinde "Bir" olurum... Anlatacaklarım belki gerçek, belki hayal, belki de başka anlamlar içeren alegori!.. Herkes kendi anlayış seviyesinde değerlendirebilir.

Olay şöyle gelişti...

Bodrum'un doyumsuz yaz akşamlarından biriydi. Eşim Günseli bana, "Gümüşlük'teki eski kilisede bu gece bir konser varmış. Ne dersin, gidelim mi?" diye bir teklif attı ortaya.

Gümüşlük, otantik ve doğa güzellikleriyle dolu harika bir tatil beldesidir. Akşamları

ışıl ışıl balıkçı lokantaları, moteller, limana demirlemiş tekneler koya bir başka güzellik verirken; her yaştan, her kesimden insanların şen kahkahalarıyla yankılanır Gümüşlük. Aşklar orada daha bir derinleşir; sevgiler daha bir enginleşir. Tanrı sanki oraya bir ayrıcalık vermiştir.

Bundan iki bin yedi yüz yıl kadar önce Myndos adıyla kurulmuş. Bu özgün adı "Ana Tanrıça'ya tapınma" anlamına geliyor. Ne var ki günümüzde o efsaneleri, tanrıları, antik bilgileri, eskiye ilişkin her ne varsa, tarihin derinliklerine gömdüler... Onlar ki insanların ve dünyanın yenilenmesi uğruna hayatlarını harcamış, bize yararlı bilgiler bırakmışlardı. Kırgın ama mağrur olarak gittiler. Biz de bu sorumsuz gömücülük

sayesinde yeni yarattıklarımızın hayranlığında yok olup gidiyoruz. Artık insan filizlerini sulayacak yeni nisan yağmurlarına gereksinme duyarak...

Bugün Bodrum ve tüm yöresi, aynen İstanbul'daki gibi, buraların asıl ruhuna ve geçmişine sahip olmayan insanlarla dolu... Gittikçe büyürken, gittikçe yok oluyor.

Gümüşlük yoluna girdiğimizde, arabalar akın akın sahildeki balıkçı lokantalarına doğru gidiyordu. Konser, köyün koya girişindeki tepenin sol yanındaki "Eklisia" adlı tarihi kilisede veriliyordu. Kilise oldukça harap bir durumdaydı. Gene de tarihi çağrıştıran, doğayla bütünleşen büyümlü ve hüznü bir görüntüsü var. Loş ışık altında eskiyi anımsatan asırlık kaktüsler, terk edilmişlik, yörenin üzerine hüznü bir sessizlik, sırlarla dolu bir gizem yapıştırmış gibiydi. Hissettiğim geçmiş yaşamlar hep kırılmış umutların yüküyle dolu gibiydi. Gümüşlük'e daha önce de konser dinlemeye gelmiş olduğumuz için hatırlıyorum. Burada müzik, ruhanî gizemcilikle bütünleşerek, sevgiyi ve tanrısal duyguyu güçlendiriyor. Kim bilir şu kilisede de ne günahlar çıkarılmış, duvarlarında nice acılı dualar yankılanmıştır. Şimdi ise eski yaşamışlıkların köhnemiş izlerini taşıyor.

Bir an kendimi yüzyıllar önce orada yaşamışım gibi; kilisede günah çıkarırken, korsanlarla savaşırken ya da şarap gününü kutlama şöleninde dans ederken düşledim. Sanki akıp giden zaman beni içine çekerek eskilere, çok eskilere götürüyordu. Bu, belki de varsa önceki yaşantılarımın gerçeğiydi.

Etrafta ateş böcekleri yanıp sönüyor, ağustos böcekleri ise cırcır ötüp duruyor, çiçek kokuları rayihalarıyla insanı mest ediyordu... Bir an şunu düşündüm:

Konserden sonra herkes çekip gidecek, şu harap kilise yine öksüz sessizliğine bürünecek. Bodrum ve öteki koylar da öyle. Kış gelip hemen herkes gittiğinde, koylarıyla birlikte sessiz yalnızlığına bürünüyor. Her yeri ezen, kirleten, aşındıran ve insafsızca harcayan insanlar çekildikçe, gerçek dünyası ortaya çıkar. İnsanın serbestçe dolaşabildiği, koşup oynayan kedi ve köpeklerin dolaştığı koylar. Deniz, martı ve kalan diğer kuşların sesi... Sessizliğin sesleri... Kışın yağın yağmur altında gidenleri, kalanları ve tüm eski sevdaları, buruk bir iç geçirişle hatırladığım ve geçip gitmekte olan yaşamımın biriktirdiği gözyaşlarımı, yağın yağmura karışarak gizli gizli akıtırken arşınladığım yerler... Yaşanmışlıkları, yaşanacakları ve kendi geri kalan yaşamımı, hepsini bir arada görmek özlemi...

Konser başladı. İlk eser, Smetana'nın "La Moldau" adlı yapıtıydı. Daha ilk notada ruhumun derinliklerine işlediğini hissettim. Başımı kaldırıp göğe baktım. Uçsuz bucaksız gökyüzü, sihirli bir fanus gibi, gecenin karanlığında ıslık ıslık parlayan yıldızları barındırıyordu. Yıldızlar sanki geceleyin göğü delerek ışık saçan keskin gözleriyle bizi izliyor gibiydi. Mehtap ise yavaş yavaş yükselerek, koyda altın serpintileri gibi yakamozlar yapmaya, etrafa büyümlü bir görüntü vermeye başlıyordu; o yükseldikçe birer ikişer kaçışıyordu yıldızlar... Deniz, ağaçlar, çiçekler, böcekler, hayvanlar, insanlar... Evrende bize görünen ve görünmeyen her şey, gizli bir bütünlük içindeydi sanki...

İşte bu atmosferde, düş dünyasının uçsuz bucaksız gizemi beni içine çekiyordu. Dönülmez hülyaların süslediği geceler kadar uçsuz bucaksız bir boşluktaydım. Nereye gidiyordum? Sonsuz göklere mi yükseliyor, yoksa güneşin kaybolduğu

âlemlere mi batıyordum? Kuantum zerrecikleri gibi müthiş bir enerji akımı halinde oradan oraya uçuyordum. Ruhum müzik halinde evrimleşerek aydınlanıyordu.

Bu özgür uçuş evrensel boyutta genişledikçe bir yerlere varıyor, sonra oradan kalkıp başka yerlere doğru yol alıyordum. Dünyadan uzaklaşmak mı?... Evrenle bütünleşmek mi?... Belki de dünya ötesi!...

Yıldızlar, uzay, galaksiler, sonsuzluk, ölçsüzlük, boyutsuzluk, zamansızlık, bütünlük ya da hiçlik!... Müziğe kendini vermiş olanlar vecd içindeydi. Nağmeler insanların en gizli duygularını bile açığa çıkarıyor, onlara büyü bir dünyanın kapılarını açıyordu. Ruhların frekansı birbiriyle uyumlu düzeylere çıkıyordu. Benim de bedenimdeki enerji kendiliğinden hareketleniyor, ruhsal bütünlüğümle birleşerek başka bedenlere doğru kayıyordu. İtiraf edeyim, bu huşu verici olağanüstü durum bana ürküntü de veriyordu. Neden böyle olağanüstü türde bir genişlemeye girdiğimi anlayamıyordum. Bedenimden çıkıp dolaşma serüveni yaşıyordum.

Ruhsal bedenleriyle bütünleştiğim, buradaki insanların hepsi de aynı ortamda olmalarına rağmen çok değişik düşünceler içinde olduklarını hissettim. Bunlardan kimisi geçmişle hesaplaşıyordu. Kimisi kin, nefret, çeşitli bağımlılıklar ve arzularla doluydu. Hele çiftler... Belki de birlikte oturan çiftlerin çoğu birbirlerinden nefret ediyordu. Çıkarıcı ya da vazgeçilmez bağımlılıkları nedeniyle bir arada olanlar da vardı aralarında. Birçoğunun kara talihleri, onları ters köşelere fırlatıp atmıştı. Geçmiş yaşamlarındaki şimdi anımsamamaya çalıştıkları şeyler, anımsamak istedikleri iyi hatıralardan daha çoktu. Aşkın geçici sarhoşluğundan sonra düşülen hayal kırıklıkları daha

ağır basıyordu.

Birlikte oturan eşlerin çoğu önce birlikte olabilmek için acı çekmiş, sonra da birlikte oldukları için çekiyordu. Çoğu önceleri birbirleri için yaratıldıklarını düşünürken, sonunda birbirleri için yaratılmadıkları hayal kırıklığına düşmüşlerdi. Hayret, önce mutluluk sanılan duygular, sonradan acımasız üzüntüler çektiriyordu eşlere. Birbirlerine yaşam katan enerjileri, şimdi yaşamlarını kemiriyordu. Çoğunun çığlıklarının susmalarında gizli olduğunu hissediyordum. Bu bana buruk bir acıma hissiyle sıkıntı verse bile... Orada bulunanların çoğu arzu ettiği hayatın içinde değildi. Hayaller ve fanteziler kuruyorlardı. Kimi yazgısını değiştiremiyor, kimi de kaçıp kurtulayım derken, sonradan değiştirmeyi kurtuluş gibi gördüğü çarelerin çaresiz yazgılarına katlanıyordu. Pek azı, mutluydu bu insanların...

Aniden beklenmedik bir şey oldu ve birdenbire tüm benliğim dehşetli bir titremeye sarsıldı. Çevremi beyaz bir ışığın kapladığını hissettim. Beni saran ve içine çeken yoğun bir beyazlığı bu... Sonra yerçekiminden kurtuldu-ğumu ve ruhumun bedenimi terk ettiğini fark ettim. Ölüyor muydum yoksa ölmüş müydüm?

Ben yukarıda bir yerde ve başka bir boyuttaydım şimdi. Fiziki bedenim ise orada, aşağıda duruyordu ve ben bütün bedenlere yukarıdan bakıyordum. Müziğin gizemli nağmelerinin eşliğinde, ruhum kanat çırparak oradan oraya uçan kelebekler gibi geziniyordu. Bu halim bir düş bile olsa onu kovamazdım... Varsın bu düşlerim beni başka âlemlere sürüklesin. Hayal gücümün bana ilâhi bir armağanı da olabilirdi bu. Belki de asıl gerçek âlem buydu! Zaten gerçek yaşam ile fantastik dünya iç

içe değil mi?.. Yaşamımızı biraz da hayal ederek yaratmıyor muyuz?... Belki de her şeyi ben özgürce hayal ederek belirliyorum, o harika âlemde geziniyor ve hayallerimin içinde gerçeği arıyordum!.. Şimdi ben size bunu nasıl, hangi sözlerle anlatabilirim ki!...

*"Ne olduğumu bir anlatsam!
Hem tümüyle varım, hem çoğum ben.
Kimi zaman güneşte bir leke misaliyim,
Kimi zaman su yüzeyinde ufacık dal-*

gayım.

Bir bakarsın çağrışım rüzgârında savrulur;

Bir de bakarsın bedensiz dünyanın bir kuşu olurum."

"Tahayyül edebileceğin her olgu bu evrende, belki başka bir boyutta ama mutlaka vardır. Eğer yoksa zaten sen onu tahayyül edemezsin" diye düşündüm.

Aniden çok derinden bir yerden flüt sesine benzer bir ses duydum. Bu ses konserden, bu-lunduğumuz dünyadan gelmiyordu. Gizemsel, dünyevi anlatımla tanımlayamayacağım, etki-li, âdeta ilâhi bir sestti. Beni içine çekiyordu.

Bu olağanüstü duygu halindeyken, ruhumun bir gölge gibi beden dışı bir başka ruhla karşılaştığını hissettim... Sislerin içinden, bilmediğimiz âlemlerden süzülüp gelmişti sanki. Elle tutulamayan, gözle görülemeyen bir belirsizlikte, sadece hissedilen buğumsu bir duman gibiydi. Benim bir bedenim vardı ve orada aşağıda duruyor, konseri dinliyordu; onun ise yoktu. Nereden gelmişti?... Benimle nasıl ve neden temas kurmuştu?

O âlemde sözel iletişim yoktu. Anlatım sözcüklerle verilmiyordu. Ruhlar, birer

gölge gibi bir enerjiyle, titreşerek iletişim sağlıyordu. Ben ise bunları bu kitapta yazıya aktarabilmek için sözcükler aramak, aslında olana pek uymayan betimlemeler yapmak zorunda kalıyorum.

Ruhsal dünya, fizik üstü ışınlar ve dalgaların oluşturduğu olağanüstü bir enerji dünyası... Bunu maddi dünya ve bilimsellikle karşılaştırarak anlamak da anlatmak da mümkün değildi.

Buna karşın ben anlatmaya çalışacağım. Benim için ya "Uydurmuş" veya "Saçmalamış" diyebilirsiniz. Belki de "Bu bir alegori. Asıl anlatmak istediği şey, bunun arkasında yatmakta" diye de düşünebilirsiniz.

İster istemez benimle iletişim kurmuş olan ruhsal varlığa sordum, "Kimsiniz?" diye. Elbette ben de sözel olarak sormamıştım; sorum da kendiliğinden o âlemin iletişim yöntemiyle olmuştu.

"Ben bir bedensiz ruhum" dedi. Sonra da sözüne devam etti.

"Ben başka zamanlardan geliyor ve başka zamanlara doğru yol alıyorum. İnsanlara mesaj iletmek üzere görevlendirildim. Sen kanser tedavin sırasında; yaşam, gerçekler, ölüm ve öte âlem üzerinde düşünmeye başladın.

"Bunun için şu anda seni seçtim. Sen beni kendi anlayış düzeyine göre istediğin gibi kabul edip adlandırabilirsin. Sana vereceğim mesajları dünyanın diğer bedenlilerine de iletceksin. Ancak bu işi ben senden istedim diye değil, bilerek, anlayarak, isteyerek üstleneceksin. İnanmayanlar olacaktır şüphesiz. İnanmasalar da üzerinde düşüneceklerdir. Bu bile onları gelişmeye götürecektir.

"Sana başka bedenlere girme, ayrıca başka ruhlarla iletişim kurma, önceki ve şimdiki yaşamları görme olanağını da

sağlayacağım.. Bu sana doğru ve yanlış göstermekten, konulara kesin bir nokta koymaktan çok, geniş anlamlı mesajlar niteliğini taşıyacak.

“Sana gelmiş geçmiş tüm din ve inançların, eski öğretilerin özünü de yansıtacağım. Sen de bunları hissedecek ve kendi evrimsel düzeyine göre değerlendireceksin. Çünkü doğru ve yanlış, iyilik ve kötülük görelidir. Dünya değişiyor ve siz onları göremeden gidiyorsunuz!”

Sustu.

Ben çarpılmıştım. Olağanüstü şeyler oluyordu. Hayalle gerçek arasında bocalarken metafizik âleme yelken açmış, beş duyumun ötesine geçmiştim. Bu dünyada algıladıklarımın ötesinde şeyler görüyordum.

Oldum olası yaşamın çözülmez ve şaşırtıcı sırları beni uçururdu. Gittikçe kendimi bırakıyordum. Çünkü bu iletişim sanki benim kendimle buluşup yüzleşmem gibiydi. Her iç yolculuk, her içten tanışma hem yenileyici, hem geliştirici hem doyumsuzdu. Ara, bul, tanı, tanış...

Artık ben, benlikten çıkmış, kozmik âlemin içinde tüm evrenle bütünleşerek vardım. Bu belki binlerce sonlu yaşama bedeldi. Belki de sonlu yaşamın sınavlarından geçtikten sonra erişilmiş bir aşamaydı.

"Kimseniz, neyseniz ve nasıl oluyorsa, yalvarırım lütfen aydınlatın beni saygıdeğer bilge ruh!" dedim. Aktardığım düşüncelerimde ister istemez "Bilge Ruh" diye bir kavram çıkmıştı. Ona böyle deyişime herhangi bir karşılık vermedi; ne onayladı ne de ters bir tepki gösterdi.

"Sana ilk anda birkaç mesaj vereceğim" diye devam etti. "Aslında bunların çoğu insanların bilip de üzerinde düşünmeye gerek görmedikleri şeylerdir. Ancak derin anlamları vardır. Bunları iyi düşün ve

anlamlandırmaya çalış. Aradan bir süre geçtikten sonra hatırla ve tekrar değerlendirmeye bak. Eğer arada fark bulursan sevin. Çünkü bu sana evrim geçirdiğini gösterir... Devam et... Yılma... Çalış, öğren ve düşün. En sonunda yaşamın sırrını bulacaksın."

Yaşamın sırrını bulmak!..

Bu müthiş bir şeydi. Bu bir sözcük, bir cümle, bir kitabe, bir kutsal kitap, bir madde, ne olabilirdi ki! Geçmiş ve şimdiki yaşamları bütünüyle görmek, başka ruhlarla bağlantı kurmak! Çok heyecanlanmıştım. Bu heyecanı aşağıdaki somut bedenimde de hissediyor, ruhumda ise bu bir genişleme ve algılama biçiminde gerçekleşiyordu.

Bana bir de bu önemli ve değerli sözleri topluma iletme görevi verilmişti. Öyle demişti Bilge Ruh. Yanlış anlamamışsam, bu pek önemli hatta kutsal bir sorumluluktur.

Mesajlarını iletmeyi sürdürdü. İlk anda anladığım kadarıyla belli bir konu yoktu. Daha doğrusu konuların belli bir sırası yoktu. İletiler serpiştirme halinde geliyordu. Belki de bunların hepsi birbirine bağlıydı. Bazı cümleleri ise üstünde durarak, birkaç kez tekrarlıyordu.

"Adı olmayanın adına, hangi adla çağırırsanız o adla karşınızda olanın!

Yarattıklarına, kendini bilmeden başka bir şey bilme olanağı bağışlamayan Tanrı vardır, gereklidir, görkemlidir ve düzenlidir. Her şey ondan gelir; hiç şüphenez olmasın... Şimdi aklınız ermediğinden, henüz varmadığınızdan, birçok şeyi yanlış bilir, peşin kararlar yanlışla varırsınız."

O güne dek hiç kimseden böyle sözler duymamıştım; ne de bir yerde okumuştum. Söyledikleri bir kutsal kitapta yazılanlar gibiydi ama bildiğim kadarıyla değildi de. Bir şey demeden bekledim. Zaten bir şey deme gerek yoktu ki! Öyle düşünmem yeterdi.

"Tüm evren senin içindedir ve sende olan her şey evrende de vardır. Seninle çok yakında olan bir nesne arasında hiçbir sınır yoktur; tıpkı seninle çok uzaklardaki nesneler arasında hiçbir mesafe olmadığı gibi. Her şey, en küçüğünden en büyüğüne, en alttakinden en üsttekine kadar seninle aynı değerde, senin içinde vardır. Tek bir atom, yeryüzündeki tüm elementleri içerir. Aklın tek bir hareketi, yaşamın tüm yasalarını kapsar. İnsan tek bir su damlasında sonsuz okyanusun sırrını bulur. Senin tek bir görüntün, yaşamın tüm görüntülerini içinde taşır. En küçükteki güç, en büyük olanın özüdür."

Vay canına!... Bunların her biri, binlerce sayfa dolusu bir kitaba konu olacak kadar düşünce ve hakikat âlemiyle ilgili açıklamalardı. Bunları anlamak için filozof ve bilim adamı mı olmak gerekirdi? Zaten yüzyıllardır kimileri bunları düşünüp kendilerine göre değişik açılımlar getirmemiş miydi? Sözüne devam etti:

"Hiç ulaşamayacağımı sansan bile sen bilge olmaya çalış... Ulaşabildiğin kadarınca bilgiler hem arıdır, hem artırıcı!"

İşte bundan çok hoşlanmıştım.

"Ey yorgun ve yürekleri acıyla dolu insanlar... Bana gelin, sizi rahat ettireyim. Bu dünyanın ötesinde bir ruhlar âlemi ve orada çok mükemmel bir hayat vardır. Çünkü ben oradan geliyorum ve sizi de oraya götüreceğim. Fakat oraya ulaşmak için, inanın, sevin, benliğinizi merhametle doldurun. İnsanları kendinizi sevdiğiniz kadar sevin."

İşte bu benim iletmem gereken önemli mesajlardan biri olsa gerekti. Belki de inanç, sevgi ve merhametle gerçek cennetin bu dünyada olduğunu söylemeye getiriyordu.

"Zerre içinde zerreler var ettik onların hayrına... Bulup bir etsinler, bir oldukları zerrenin içinde, zerre olmak için, zerreleri!"

Bütünün içinde zerre, zerrelerin bütünlüğünde var oluş... Belki de yaşamın gerçeği bu cümlede saklıydı.

"Sözleriniz başkalarına bir katkı getirebiliyorsa, onlar da sizi dinliyorlarsa konuşun. Çoğu zaman, sizin ne söylediğiniz ile insanların sizin söylediğinizi nasıl işittiği apayrı şeylerdir.

"Her bir insan, bütün insanlar karşısında her şeyden sorumludur. Bütün insanlar da her bir insana karşı her şeyden sorumludur. Bu yüzden hiçbir milleti ve insanı ayıplamayın."

O böyle deyince benim aklım Nazım Hikmet'in "Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine..." dizelerine gitti ister istemez.

"Yaşamın anlamı, kendimizden çok daha büyük bir bütünün parçası olduğumuzu bilmekten geçer... Evren sizin için ve sizinle birliktedir... Size her şeyden biraz verildi."

Bu sözünden hemen sonra da iletişim tümüyle kesildi.

Artık ne yerde ne gökтейdim. Ne bu dünyada ne öteki âlemdeydim... Gönülden gönle uçuyordum. Bir şeyler alıp götürüyordu beni büyülu içeriğiyle, hiç değişmeyen güneşin aydınlattığı yaşamdan; mekânı, zamanı, tutkusu olmayan bilmediğim gizli âlemlere.

Benim onu adlandıışımla, Bilge Ruh'a ve zihnimde oluşturduğu mesajlara büyük bir saygı duygusu oluşmuştu içimde.

Bu derin mesajların anlamını düşünürken bedenime ve konsere döndüğümü hissettim...

(Gelecek sayıda: Özel Celse)

"Tüm evren senin içindedir ve sende olan her şey evrende de vardır. Seninle çok yakında olan bir nesne arasında hiçbir sınır yoktur; tıpkı seninle çok uzaklardaki nesnelere arasında hiçbir mesafe olmadığı gibi. Her şey, en küçüğünden en büyüğüne, en alttakinden en üsttekine kadar seninle aynı değerdedir, senin içinde vardır. Tek bir atom, yeryüzündeki tüm elementleri içerir. Aklın tek bir hareketi, yaşamın tüm yasalarını kapsar. İnsan tek bir su damlasında sonsuz okyanusun sırrını bulur. Senin tek bir görüntün, yaşamın tüm görüntülerini içinde taşır. En küçükteki güç, en büyük olanın özüdür."

Vay canına!... Bunların her biri, binlerce sayfa dolusu bir kitaba konu olacak kadar düşünce ve hakikat âlemiyle ilgili açıklamalardır. Bunları anlamak için filozof ve bilim adamı mı olmak gerekirdi? Zaten yüzyıllardır kimileri bunları düşünüp kendilerine göre değişik açılımlar getirmemiş miydi? Sözüne devam etti:

"Hiç ulaşamayacağını sansan bile sen bilge olmaya çalış... Ulaşabildiğin kadarınca bilgeler hem arıdır, hem artırıcı!"

İşte bundan çok hoşlanmıştım.

"Ey yorgun ve yürekleri acıyla dolu insanlar... Bana gelin, sizi rahat ettireyim. Bu dünyanın ötesinde bir ruhlar âlemi ve orada çok mükemmel bir hayat vardır. Çünkü ben oradan geliyorum ve sizi de oraya götüreceğim. Fakat oraya ulaşmak için, inanın, sevin, benliğinizi merhametle doldurun. İnsanları kendinizi sevdiğiniz kadar sevin."

İşte bu benim iletmem gereken önemli mesajlardan biri olsa gerekti. Belki de inanç, sevgi ve merhametle gerçek cennetin bu dünyada olduğunu söylemeye getiriyordun.

"Zerre içinde zerreler var ettik onların hayrına... Bulup bir etsinler, bir oldukları zerrenin içinde, zerre olmak için, zerreleri!"

Bütünün içinde zerre, zerrelerin bütün- lüğünde var oluş... Belki de yaşamın gerçeği bu cümlede saklıydı.

"Sözleriniz başkalarına bir katkı getirebiliyorsa, onlar da sizi dinliyorlarsa konuşun. Çoğu zaman, sizin ne söylediğiniz ile insanların sizin söylediğinizi nasıl işittiği apayrı şeylerdir.

"Her bir insan, bütün insanlar karşısında her şeyden sorumludur. Bütün insanlar da her bir insana karşı her şeyden sorumludur. Bu yüzden hiçbir milleti ve insanı ayıplamayın."

O böyle deyince benim aklım Nazım Hikmet'in "Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine..." dizelerine gitti ister istemez.

"Yaşamın anlamı, kendimizden çok daha büyük bir bütünün parçası olduğumuzu bilmekten geçer... Evren sizin için ve sizinle birliktedir... Size her şeyden biraz verildi."

Bu sözünden hemen sonra da iletişim tümüyle kesildi.

Artık ne yerde ne gökтейdim. Ne bu dünyada ne öteki âlemdeydin... Gönülden gönle uçuyordum. Bir şeyler alıp götürüyordu beni büyüülü içeriğiyle, hiç değişmeyen güneşin aydınlattığı yaşamdan; mekânı, zamanı, tutkusu olmayan bilmediğim gizli âlemlere.

Benim onu adlandırışımla, Bilge Ruh'a ve zihnimde oluşturduğu mesajlara büyük bir saygı duygusu oluşmuştu içimde.

Bu derin mesajların anlamını düşünürken bedenime ve konsere döndüğümü hissettim...

(Gelecek sayıda: Özel Celse)